Влада - Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України № 116 (866) ♦ Середа, 22 червня 1994 року ♦ Ціна договірна

А до Перемоги було 1418 днів і ночей

Пам'ятна дата у чорній рамці

Двадцять друге червня — про цей трагічний день в нашому календарі знають, мабуть, усі — і старий і малий. Як співається у відомій пісні, цього дня 1941 року «... Киев бомбили, нам объявили, что началася война». Війна жорстока , не на життя, а на смерть, проти німецько-фашистських загарбників, які, як тоді казали, віроломно напали на нашу Батьківщину. Для тисяч наших громадян та далека неділя стала днем у чорній рамці.

Нині, напередодні цієї сумної дати, ми в Києві відзначали 15-річчя міського історико-патріотичного клубу «Пошук». Кияни добре знають про його діяльність. Члени клубу — аматори-пошуковці зібрали чимало документального матеріалу про героїчну 70-денну оборону столиці України від гітлерівців, трагічну долю воїнів 37-ї армії і всього Південно-Західного фронту, його командувача генерал-полковника М. Кирпоноса, які загинули під час виходу з фашистського оточення.

(Закінчення на 9-й стор.).

О.МОРОЗ не знімає свою кандидатуру

Провокації завжди продумані. І плануються вони так, щоб вистрілити у найкритичніший, вигідний для їх авторів момент. Ось так трапилося і з Головою Верховної Ради України. Коли лишилося до президентських виборів буквально кілька днів, через телебачення і так, поміж людьми, поповзли чутки, що О.Мороз знімає свою кандидатуру, так би мовити, сходить з виборчого марафону.

— Я не міг і не можу цього зробити ніколи, — сказав журналістам Олександр Олександрович, — в силу своїх переконань і в силу своїх обов'язків перед людьми, які підтримують мене в цій боротьбі. А засоби масової інформації? Я уже звик до того, що вони часто плутають праведне з грішним, тенденційно подають інформацію, зв'язану з моїм ім'ям.

Відповідаючи на запитання одного з виборців, чи не збирається він поступитися місцем комусь з товаришів по зброї, О.Мороз відповів:

— Я поважаю усіх конкурентів, жодного разу про них не сказав поганого слова, але серед них у мене, на жаль, немає товаришів по зброї.

«Я за державу для трудящої людини»

Один тільки день — 20 червня — з кількаденної робочої поїздки Голови Верховної Ради України Олександра Мороза по областях було відведено Одещині. Зранку, прямо з літака, він поїхав на Одеське машинобудівне виробниче об'єднання «Оріон», потім — прес-конференція, виступ по телебаченню, зустріч з представниками трудових колективів, інтелігенцією й студентством обласного центру в приміщенні держуніверситету. Після обіду — дві зустрічі — з воїнами Одеського військового округу й ветеранами та з трудівниками села. Різні аудиторії, різні люди, а діалог зводився, по суті, до одного: як здолати кризу, вийти із скрути передусім в соціально-економічній сфері?

(Закінчення на 2-й стор.).

Висловлювання Л. Кравчука

Президент України Л. Кравчук на зустрічі з працівниками маріупольського акціонерного товариства «Азовмаш», зокрема, заявив, що «доти, доки ціни на українські товари будуть нижчими за російські, мають функціонувати митниці. Ми не можемо допустити, щоб спустошився й без того небагатий ринок України. Якщо зараз відкрити кордони, то значна частина товарів широкого вжитку, сільськогосподарської продукції буде вивезена у Російську Федерацію.

Нині через об'єктивні причини склалася така ситуація, що одна й та сама продукція, що випускається у Росії й на Україні, має різну собівартість. Багато в чому це залежить від ціни на енергоносії, значна частина яких надходить з Російської Федерації. Якби українські підприємства платили за нафту й газ стільки ж, скільки платять російські заводи і фабрики, то тоді, звичайно, не будуть потрібні ніякі митниці. Торгівля між Україною й Росією мала б державний, а не приватний характер».

Продиктовано в номер

Перші результати — без першої премії

На І Міжнародному конкурсі балету імені Сержа Лифаря — перші результати. Завершився конкурс хореографів. Рішення високоповажного міжнародного журі, яке очолює Юрій Григорович, таке: перша премія не присуджена нікому, другу поділили Олексій Ратманський (Україна) та Сергій Бобров (Росія), третя премія — Алла Рубіна (Україна), диплом — Сергій Швидкий (Україна). Відсутність «першого» засвідчила надзвичайну прискіпливість журі, а не рівень конкурсантів-хореографів, який, на загальну думку, справді високий. До третього туру у виконавців допущено 18 танцівників. До речі, серед них і № 1 — Тетяна Андреєва (Україна), й № 13 — Маріанна Рижкіна (Росія). Що ще раз свідчить не на користь забобонів. Сьогодні у них - фінал.

Триєдине завдання

У Бухаресті проходить чергове, третє засідання Парламентської асамблеї Чорноморського економічного співробітництва (ПАЧЕС), в якому бере участь українська парламентська делегація. Керівник делегації, перший заступник Голови Верховної Ради України О.Ткаченко високо оцінив значення асамблеї, заявивши, що «саме створення ПАЧЕС ставить перед собою триєдине завдання — поліпшення політичної ситуації у регіоні навколо Чорного моря, налагодження економічних взаємозв'язків і взаємодопомоги через призму створення єдиного фінансового банку та співпраця в питаннях науково-технічного прогресу».

Якого президента? Як у США.

На початок червня, за даними соціологічного опитування центром «Демократичні ініціативи», 1807 жителів усіх областей України та Криму на запитання «Якою, на вашу думку, має бути роль президента в Україні?» відповіли так: 53 відсотки — президент має бути главою уряду і брати на себе всю повноту відповідальності за внутрішню й зовнішню політику (як у США); 10 відсотків — має розділити владу з прем'єр-міністром, затвердженим парламентом (як у Франції); 5 відсотків — має бути главою держави, «символом нації» без владних повноважень, які має прем'єр-міністр, котрого обирає парламент (як в Італії та ФРН); 7 відсотків — президент України взагалі не потрібний; 25 відсоткам було важко відповісти.

Соціологи зробили висновок: люди хочуть не так нової, як ефективної влади. Президентської.

Село: платіжна криза триває...

6—7 стор.

28 квітня у «Голосі України» було надруковано тематичну добірку матеріалів під загальною назвою «Село на нашій Україні. А уряд на чиїй?». Там йшлося про кризове становище з неплатежами виробникам і переробникам сільськогосподарської продукції. Того ж дня віце-прем'єр міністр В.Дем'янов оперативно скликав прес-конференцію, на якій заявив, що до 1 травня всі селяни нарешті отримають зарплату, а протягом місяця (мається на увазі травень) уряд поверне селу й інші борги.

Як кажуть, з великої хмари — та дрібний дощ. Блискавична «грошово-фінансова операція» уряду в черговий раз провалилась. Про це свідчать матеріали, які опубліковані на 6-7 сторінках. Хоча за язик ніхто високих урядовців не тягнув.

Чи може забув В.Дем'янов відоме прислів'я, де наголошується, що слово — не горобець? А за слова треба відповідати. Цікаво, який тепер термін розрахунків із селом визначить уряд?..

«Я за державу для трудящої людини»

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Що ж, тепер у нас є — причому вперше! — документ, щойно прийнятий Верховною Радою, який чітко визначає основні засади й напрями становлення економіки України в кризовий період, наголошував щоразу О.Мороз. Є новий Прем'єр-міністр Віталій Масол, який, сформувавши дієздатний уряд, береться за реалізацію намічених заходів. А вони, якщо коротко, зводяться до слідуючого: досі, за висловлюванням О.Мороза, ми будували «мафіозну державу» для небагатьох, тепер же справу слід повернути так, аби збудувати державу захисту інтересів широких трудящих верств.

Дехто робить спроби лякати тим, що, мовляв, соціаліст Олександр Мороз проти приватизації, ринкових реформ взагалі і отже, ставши на чолі парламенту, прагнутиме утверджувати свої погляди через відповідне законодавство. Олександр Олександрович геть відкинув такі звинувачення, чітко зазначив: я лише проти того, аби підштовхувати людей в ринковий окріп, з якого, ошпарившись, тільки голим і можна вибратися. Проти приватизації, яка геть обдирає одних — більшість — і збагачує лиш окремих осіб. Результати отакої грабіжницької приватизації Верховна Рада має намір всебічно дослідити, проаналізувати, й усім, хто нажився нечесним шляхом, буде однозначно сказано: поверни туди, звідки взяв. Водночас ми за багатоукладність економіки, регульованої з боку держави, за якої усі форми власності — державна, кооперативна, акціонерна, приватна і т.д. усі форми господарювання мали б однаково сприятливі умови.

«Я категорично проти того, — не раз підкреслював О.Мороз, — аби земля перетворилася в товар, тобто стала предметом продажу й купівлі», і далі роз'яснював: земля — головне національне багатство України, і ні в якому разі не можна її розбазарювати, аби хтось міг скористатися нею лиш як своєрідним акумулятором капіталу для особистого збагачення. Земля — то незамінимий засіб виробництва продовольства для народу — і такою має залишатися назавжди. А право приватної власності на землю шляхом приватизації може стосуватися лиш невеликих ділянок під особисті підсобні господарства, садівництво, індивідуальне житлове, дачне й гаражне будівництво.

Дехто лементує: якщо ми не дозволимо купувати-продавати землі іноземцям, то це відштовхуватиме від нас тамтешніх інвесторів. А я переконаний, сказав глава парламенту, що зовсім не через цю причину не йдуть до нас із-за кордону інвестиції — просто бізнесменів, підприємців відштовхує оте «злодійське кубло», яке у нас виникло зверху й донизу. Ліквідуємо його — підуть інвестиції, знайдемо взаємовигідні для цього засади.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

ПРО УКРАЇНУ, ПРО ПРЕЗИДЕНТА

Хто він, Леонід Кравчук? Хто його вивів у лідери — історія, випадок, Бог чи воля народу? В чому його історичне призначення? Спробою відповісти на ці питання стала книга Валентина Чемериса «Президент», яка щойно випущена видавництвом «СВЕНАС». Роман-есе — це широке полотно про сьогодення Української держави та внутрішньополітичну і міжнародну діяльність її лідера, про його особисте життя. Презентація книги відбулася у Спілці письменників України.

Роман «Президент» багато ілюстрований. У ньому використані роботи відомих майстрів, зокрема, фотокореспондента «ГУ» Олександра Клименка, а також матеріали з архіву Укрінформу.

Хто є хто

Борис ОЛІЙНИК: «Не всім до вподоби наша незалежність»

Борис Ілліч Олійник — народний депутат України, поет і публіцист, академік, громадський діяч. Мабуть, нема особливої потреби представляти читачам цю відому в нашій країні й за її межами людину. Втім, згідно з традицією «Голосу України», подаємо його коротку біографічну довідку.

Народився Б.Олійник 1935 року на Полтавщині. Вірші, до речі, почав писати ще у дитинстві. За освітою — журналіст. Працював у «Молоді України», був відповідальним редактором журналу «Ранок», заступником головного редактора журналу «Дніпро», працював також у журналі «Вітчизна». Творчий доробок — понад 30 книжок, які вийшли друком у різних країнах. Б.Олійник обіймав і різні посади у секретаріатах письменницьких організацій України та колишнього СРСР. Протягом 10 років на громадських засадах очолював партком Київської організації Спілки письменників України. Одружений, має сина і 7-річну онуку.

— Борисе Іллічу, недавно вас обрали головою Комісії у закордонних справах і зв'язках з СНД. Не секрет, що на тлі загальної кризи саме зовнішньополітична галузь нашого державного апарату була найуспішнішою. Україну визнав увесь світ, з нею рахуються, вона є активним членом впливових міжнародних організацій. І все ж, як ви вважаєте, були прорахунки в українській зовнішній політиці?

— Зроблено у зовнішньополітичній галузі справді чимало вагомого. Ви маєте рацію. Кажучи про недоліки, а я й раніше виступав з цього приводу, то так ми й не визначили принаймні тих партнерів, які підтримали б нашу молоду державу у складний для неї час. Тут ми працювали навпомацки. Згадайте, якою була ситуація із ядерною зброєю: жодної підтримки не мали, навпаки, образ України «сатанізували». А дехто за кордоном це добре вміє робити.

Сьогодні ж головне завдання, як на мене, — зберегти цілісність України, недоторканність її кордонів. Думаю, що з цього питання порозуміються усі парламентські фракції, навіть з полярно протилежними поглядами. Бо потрібен простір, на якому можна сповідувати суверенітет. У сегментованій країні такого простору вже не буде. Тому я, представник лівих сил, був і залишаюся державником. Тому ще раз наголошую: нині все треба зробити, щоб не втратити цілісності держави. Держави, на яку ласо поглядають сусіди далекі й близькі, бо не всім їм до вподоби наша незалежність.

— Ваша комісія обмежуватиметься лише підготовкою відповідних законів та міжпарламентськими зв'язками чи також братиме активну участь у визначенні поточної закордонної політики України?

— Щодо самої комісії, то її структуру треба вдосконалювати. Скажімо, зовнішньоекономічні завдання можуть виконувати й інші. А от проблеми зовнішньополітичного курсу, відносин з країнами СНД, міжпарламентські зв'язки входили і, природно, входитимуть до «силового поля» нашої комісії. Тож роботи вистачатиме. Займатимемося й поточними справами, щоденним перебігом подій, не перебираючи, однак, міри. Бо є ж Міністерство закордонних справ, інші установи. Не треба у них забирати шматок хліба.

Наше спільне з ними завдання в зовнішній політиці, завдання верховинне — гарантувати національну безпеку України всіма наявними в нас політичними та економічними засобами.

— Напевне, ви вже познайомилися з усіма членами комісії. Які ваші перші враження?

— У комісії — 22 депутати. Можу сказати, що кожен з них — це особистість, кожен компетентний в тій чи іншій галузі, але зі спрямуванням на міжнародну діяльність. Маємо і теоретиків, і практиків. Люди підібралися різних поглядів. Сподіваюся, що всі вони хочуть тут чесно працювати. Коли йдеться про закордонні поїздки, можу вас запевнити: враховуючи брак коштів, їздитимуть лише ті, кому це належить для користі держави.

Будемо також співпрацювати з іншими комісіями Верховної Ради. Розраховуємо на допомогу професіоналів, яким сам Бог велів сприяти нашій роботі.

— Борисе Іллічу, вже вдруге «закордонну» комісію парламенту очолює відомий український поет. Це простий збіг обставин чи якась закономірність?

— Мене днями саме про це запитував кореспондент зарубіжної радіостанції. Я відповів так: мабуть, для поета головне — сидіти за столом, писати. Але у слов'янському світі завжди існував принцип: «Поэтом можешь ты не быть, но гражданином быть обязан».

Проте я ніколи не перебираю міри і сподіваюся, що, «відслуживши строк», таки сяду за стіл і візьму до рук перо.

— Дякую за розмову.

Інтерв'ю провів Ігор ГРУШКО.

Точка зору

ЛІБЕРАЛИ ВИЗНАЧИЛИСЬ

Леонід Кравчук — претендент у Президенти на повторний термін — уособлює парламентсько-президентську республіку на основі місцевої державної адміністрації, чіткого розмежування владних повноважень державних структур та конструктивного законодавства. Президентська влада передбачає єдність і ефективність центральної та місцевої влади, підконтрольність її Президентові і підзвітність населенню. Леонід Кравчук підтвердив репутацію прогресивного державного діяча, здатного побудувати правову державу на засадах здорового глузду і ринкової економіки, демократії та прогресу. Наш Президент як глава держави вміло вирішує внутрішні та міжнародні питання, забезпечив мир Україні, він постійно в пошуку шляхів виходу з кризи і створення цивілізованого ринку. Тому слід надати йому можливість і час продовжити реконструкцію державного устрою і завершити радикальні процеси у країні. Суспільство знає його як ліберального главу держави і має право довірити йому долю України.

Зараз багато хто критикує представників Президента в областях та районах. Одні їх називають людьми прокомуністично настроєними, зі старої номенклатури, другі чіпляють до них ярлики іншого політичного забарвлення. Не хочу навіть сперечатися з цим. Зазначу лише: погодьтеся, шановні читачі, що в період облаштування держави, її становлення, коли в Радах різних рівнів стали копіювати колишню Верховну Раду і вдаватися до тривалих дебатів, а по суті, втрачати нитки управління, представники Президента відігравали роль цементуючої основи, підтримували господарське життя на місцях. І роботу цієї структури забезпечив Президент. Отже, зміг він передбачити, як підуть справи у перехідний період, як зберегти керованість. А це вже немало. Так, недосконалі закони про розмежування повноважень Рад і представників Президента. Були непорозуміння в цих структурах, але керованість у відповідальний період збережено. Ну а тепер прямі вибори голів Рад різних рівнів, будемо сподіватися, забезпечать чіткість влади.

Ми, ліберали, висловлюємося на користь Леоніда Кравчука ще й тому, що з його ім'ям пов'язаний курс сучасної України на незалежність, на збереження розумних відносин з усіма близькими і далекими країнами. І обрання нинішнього Президента вдруге важливе ще й як підтвердження стійкості обраного шляху. Щоб і сумнівів ні в кого не виникло щодо нашого вибору. Крім того, Леоніда Макаровича вже добре знають на міжнародній арені як політика тверезого і розумного. А таким капіталом нехтувати не варто. Ми поки що не такі багаті на імена, відомі світові.

Виборці, на нашу думку, мають ураховувати і реалії, і прогнози, і рекомендації вчених-аналітиків та експертів. Вони мають знати, що реформа — це комплекс конструктивних політичних, економіко-правових і організаційних заходів, узгоджених і взаємопов'язаних один з одним. Мета реформи — зуміти вийти з тоталітарного режиму і знайти свій шлях побудови цивілізованого ринку. Для реалізації цієї мети потрібні президент-реформатор і прогресивний парламент, демократична конституція і компетентний уряд, ефективні закони і освічений народ. Тобто, не все залежить від «верхів», багато що, і найважливіше, від нас, звичайних громадян, від нашої активності в економічному і політичному житті.

Леонід Кравчук — саме той Президент, який забезпечить формування правової республіки на основі законності та ефективності державного устрою, гарантує ринкові і, найголовніше, соціально орієнтований шлях розвитку економіки.

Попереду в нас нелегкі роки. Вихід з кризи — надзвичайно складне завдання. Не допустити поляризації суспільства, добитися єдності, надихнути народ — для всього цього потрібен досвідчений керманич.

Формування демократії і побудова правової держави починається з виборів парламенту, Президента і місцевої влади. Розвиток правової демократії — складний процес, який нам слід вивчати і пізнавати його секрети. Західній цивілізації на це знадобився не один десяток років.

Йдучи цим шляхом, ми не повинні кидатися з боку в бік. Нам ніхто не допоможе, крім нас самих. А стабільна, перебачувана влада необхідна для того, щоб народ реалізував свої можливості створення кращого життя.

Ігор МАРКУЛОВ,
президент Ліберальної партії України.

Життя Рад: вибори 26 червня

Микола ДІДИК: «У боротьбі за інтереси області я виявляю характер...»

А як він ставиться до ринкових відносин, до прагнення кожної області здобути повну самостійність у господарюванні?

Стружку з нього почали знімати одразу. Як тільки обрали головою облвиконкому. За неповні три місяці роботи його двічі заслуховували на Політбюро ЦК Компартії України, тричі — на Президії Верховної Ради і аж п'ять разів — на президії Ради Міністрів. Така тоді була методика управління, роботи з кадрами, які мали вирішувати все. Та мало що вони могли через відсутність належних прав і можливостей. А ті заслуховування нагадували заприноженого коня, якого всі січуть батогами, а він, бідолаха, ніяк не може помчати стрімко...

Суцільна розруха, що прискорено посилювалася після розпаду Союзу РСР, розлад господарського механізму, ненадовго вибили його з колії. Уже ставши представником Президента України у Вінницькій області, Микола Анатолійович націлює всіх керівників області на пошук шляхів самозабезпечення. Раніше не раз доводив у різних інстанціях: до області ставляться необ'єктивно, витягують з неї все. Тепер життя поставило нові жорсткі випробування. Водночас відкрилися можливості кожному керівникові виявити себе, довести свою здатність управляти і за таких умов, господарювати по-новому.

Незважаючи на галасування деяких новоявлених «патріотів» України рвати геть і все з Росією, область встановлює тісні зв'язки з Липецьким металургійним комбінатом. І ось з нього пішов потрібний метал і, зокрема, труби. Уклали договір з Іркутською областю про будівництво там власного лісопромгоспу. М.Дідик сам полетів до Карелії, уклав договір на постачання лісу. І він пішов на Вінниччину. По нафту подалися до Тюмені.

Одного разу 180 тисяч тонн нафти надійшло на Кременчуцький нафтопереробний завод цілеспрямовано для області. А Л.Кучма розпорядився, зважаючи на скруту з нафтопродуктами, розподілити належні Вінницькій області бензин і солярку по всій республіці. Коли про це дізналися тюменці, попередили: «Якщо не віддасте Вінниці належне їй, перекриємо краник усій Україні».

Такий вияв справжнього ділового, на нових засадах партнерства. Бо Вінниця не випрошує, а платить за них власною сільгосппродукцією. Потрібною постачальникам. Належно, вчасно і чесно. Хто ж відмовиться від такого партнерства й дозволить обділити його?

Відновлені надходження металу, лісу дали можливість області розгорнути широку програму житлового будівництва. Нині лише в Гайсині тисяча забудовників зводять собі котеджі. Цеглу виготовляють в себе. В області вже працює близько 40 цегляних заводів - «мільйонників» та за наполяганням М.Дідика їх будують ще близько двадцяти. Але вже значно потужніших. В області ввели підприємство з випуску власного цементу, налагодили виготовлення котлів для опалення, які працюють на твердому й рідкому паливі й так потрібні забудовникам.

Область скористалася з нових умов господарювання, з наданої деякої самостійності й почала розширювати прямі виробничі зв'язки із зарубіжними країнами. Так, з поляками уклали договір на будівництво заводу з виготовлення цегли із золи й глини на Ладижинській ДРЕС.

Та окрім власної будівельної індустрії, Вінницькій області, де переважає сільськогосподарське виробництво, також вкрай потрібні й промислові товари. Тож незабаром введуть до ладу завод з випуску виробів із алюмінію, який на бартерних умовах одержуватимуть із Запоріжжя. Домовилися з поляками: Вінницький промтрест будує їм деякі об'єкти, а ті поставлятимуть області промислові товари.

М.Дідик переконаний: область виживає і за цих складних умов завдяки саме оцим діловим зв'язкам. Свідомий того, що шукати все самим тепер складніше, ніж одержувати заплановане, передбачене. Є тут і підприємливі працівники, які навчилися відшукувати потрібне для області, встановлювати ділові контакти. Щоправда, зауважив він у нашій розмові, раніше також були підприємливі люди, які уміли «діставати», але тоді така діяльність рішуче заборонялася й каралася. За такі самостійні дії виключали з партії, судили, виганяли з роботи. А ще Микола Анатолійович підкреслив ось що:

— Нині такі умови: якщо ти справжній організатор, то тоді тобі під силу що завгодно. Навіть за майже цілковитої розрегульованості державного управління. А тепер почуваються погано ті, що звикли — все заплановане надійде. Їм, навпаки, доводилося по кілька разів телефонувати, вимагати, щоб забрали своє. А не надійшло — розводили руками, мовляв, немає, не дають, нічого не можу вдіяти. Нині такі керівники не сприймаються колективами, таких треба позбуватися.

Отже, лідер Вінницької області М.Дідик взяв курс на повне самозабезпечення. Тут уже відчули смак роботи за нових умов і націлені на нові способи організації виробництва, краще життя. Але... Але якою стежкою піде далі наша держава? Чи не дадуть по руках таким, як М.Дідик? Чи знову повернуть до суцільної централізації і виділення кожній області тих чи тих ресурсів, коштів, і не скільки потрібно, а виходячи з можливості? І чи не накинуть знову пута на ноги і руки? І знову будуть заплановані й незаплановані заслуховування, виклики «на килим» до столиці?.. Про цю засторогу я й натякнув Миколі Анатолійовичу. У відповідь почув:

— Ми вже пережили тяжкі часи. Стаємо поступово на ноги. Навчилися відшукувати дорогу до ринкових відносин. І якщо сьогодні все почне повертатися назад, буде катастрофа. Того централізованого забезпечення ми вже не матимемо. Знову будемо відкинуті далеко назад, згаємо час.

— Ви, переконуюся, палкий прихильник ринкових відносин. А чи цілком задоволені їх запровадженням?

— Я за розумні ринкові відносини й поступовість переходу до них. Адже Америка, Англія, Франція також мають державну власність і вони також ще йдуть до загальних ринкових відносин. А ми, тільки проголосивши, що йдемо до ринку, одразу хочемо опинитися в ньому. Так швидко не буває і не вийде. Як кажуть, кожному фруктові свій час... Я вважаю, що оці вибори поставлять все на свої місця.

Відверто кажучи, я не сподівався на такий поворот розмови. Чомусь переконаний був: Микола Анатолійович почувався б значно краще, якби його як одного з кандидатів на посаду голови обласної Ради народних депутатів обирала сесія облради, вузьке коло людей. Адже серед депутатів неодмінно буде багато знайомих, вдячних йому за щось. Його обирали б депутати, якими ще можна управляти. На жаль, таке було і ще є, особливо в сільській місцевості. Але М.Дідик захоплено переконував:

— Коли за голову обласної Ради народних депутатів голосуватиме все населення області, тоді він матиме зовсім інший статус. І нам не потрібні будуть така президентська структура, яка, до речі, відіграла важливу позитивну роль з утримання ситуації в країні, такий Кабінет міністрів, така кількість міністерств. Бо тоді всі ці неодмінно реформовані органи змушені будуть займатися перспективою розвитку держави, її політики і не втручатися в господарчі справи області.

— А якщо прийдуть «мешкови»?.. Якщо кожна область почне зводити паркан автономії, а голови облрад попнуться в місцеві президентики?

— Щоб цього не сталося, потрібні відповідні законодавчі акти, які узаконили б наші права.

Ми нині будуємо нове суспільство, але зі старою Конституцією. Потрібно негайно прийняти нову, в якій визначити права й обов'язки всіх структур управління. Не повинно бути того, щоб область протистояла тому, що потрібно державі. Всі загальнодержавні питання мають бути обов'язково погоджені з областями, враховані їхні інтереси й умови.

Тому вважаю, що обрання голів місцевих Рад всім населенням дасть можливість «вирвати» ті права, які мають бути в областей, районів. А центр, звичайно, боїться цього, бо багато чого й кого потрібно буде розганяти. Якщо цих прав не буде у місцевих Рад, то вони самі візьмуть їх. Повинні взяти.

— Можливо, справді й слід буде взяти, коли це піде на користь людям, державі. Але якщо котрийсь з обраних у такий спосіб голова, скажімо облради, зірветься чи зарветься? Тоді як, на ваш погляд, змістити його?

— Хочу особливо підкреслити: ні в якому разі не можна допустити, щоб їх звільняли кому заманеться. Але справді може статися, що той дуже зазнається, а той не потягне плуга. Бо можливі й випадковості за таких виборів. У світі немає такого, щоб доручали певну важливу ділянку роботи людині, яка не вміє, не знає, з чого починати. Скрізь спершу вчать людей, а потім призначають чи обирають. Отже, якщо доведеться когось зміщувати, то перед цим треба буде повідомити населенню області, району, села. Питання про перевибори голів місцевих Рад поставлять їхні сесії.

Ще й ще раз підкреслюю: нині областям потрібна господарсько-економічна самостійність. Без неї вони тепер не виживуть. Цього вимагає життя, час. А будуть добре жити області, їхні райони, села, добре житиме і вся Україна.

Отже, М.Дідик за те, щоб не повертатися назад. Він націлений на найповнішу самостійність і відповідальність областей, на сучасні шляхи розвитку економіки. Доводячи цю свою позицію, врівноважений Микола Анатолійович запалювався: «У боротьбі за інтереси області я виявляю характер». А цей характер йому раніше не раз доводилося проявляти, коли виступав проти будівництва у Вінниці заводів з ремонту КрАЗів, заводу радіоелектроніки. Бо для цих та інших великих підприємств потрібно було б «витягувати» робочу силу з села, ускладнювати соціальну ситуацію в обласному центрі, розширювати який, вважає він, далі не слід.

І як добре, що у нас є люди, котрі дбають про інтереси свого краю, людей. От тільки якби і їм, і всім нам обходитися без боротьби за геть усе. І невже такі, як М.Дідик, не матимуть можливості виявити себе сповна в інтересах людей свого краю, а отже — всієї нашої України?

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Вінниця — Київ.

Агітація і контрагітація

Загострилася політична боротьба прихильників і груп підтримки кандидатів на посаду голови Чернігівської обласної Ради. Якщо КПУ, рада колективних сільгосппідприємств, ветеранські організації агітують за голову обласного комітету «Чернігівагротехсервіс» Петра Шаповала, то представник Президента в області Валентин Мельничук змушений сам агітувати виборців — у багатьох районах мусують плітки про те, як він зняв з роботи генерального директора м'ясо-молочної промисловості і призначив на цю відповідальну посаду сина, що його дочка — мафіозі. Це при тім, що синок має ... 9 років, а дочка — звичайна вихователька. Обласна виборча комісія з виборів депутатів і голови обласної Ради дійшла висновку, що фактів прямого порушення виборчого законодавства, використання службового становища з боку В. Мельничука під час проведення днів держадміністрації в районах не встановлено.

Сергій ПАВЛЕНКО.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про невідкладні заходи щодо повернення в Україну валютних цінностей, що незаконно знаходяться за її межами

З метою повернення в Україну валютних цінностей, що незаконно знаходяться за її межами, **постановляю:**

1. Суб'єктам підприємницької діяльності України, незалежно від форм власності, у десятиденний строк:

продекларувати у Національному банку України наявність (або відсутність) з визначенням сум усіх належних їм валютних цінностей, які знаходяться за межами України, в тому числі одержаних у результаті здійснення підприємницької діяльності за межами України;

подати Головній державній податковій інспекції України декларацію щодо сум на їх рахунках у банках та інших іноземних фінансових установах, а також щодо сум надходжень валютних цінностей у вигляді доходів (дивідендів), одержаних у результаті здійснення підприємницької діяльності за межами України.

Надалі таке декларування здійснюється щоквартально.

Національному банку України та Головній державній податковій інспекції України забезпечити суворе збереження таємниці щодо одержаної інформації.

2. Установити, що надалі здійснення зовнішньо-економічної діяльності суб'єктами підприємницької діяльності України дозволяється лише за наявності декларацій, передбачених статтею 1 цього Указу.

3. Зобов'язати всіх суб'єктів підприємницької діяльності України — власників валютних цінностей, розміщених з порушенням встановленого порядку на рахунках і вкладах за межами України, переказати у місячний строк ці валютні цінності до уповноважених банків України, а в разі неможливості зробити це з об'єктивних причин — у строк, узгоджений з Національним банком України та Головною державною податковою інспекцією України.

Національному банку України опублікувати у пресі у триденний строк перелік уповноважених банків України, до яких мають переказуватися валютні цінності.

4. Міністерству фінансів України, Міністерству зовнішніх економічних зв'язків України, Державному митному комітету України разом з Національним банком України розробити та запровадити у десятиденний строк механізм контролю повноти і достовірності даних, які суб'єкти підприємницької діяльності подають на виконання статті 1 цього Указу.

5. Міністерству статистики України за участю Міністерства фінансів України та Національного банку України затвердити та запровадити з третього кварталу 1994 року щоквартальну звітність усіх суб'єктів підприємницької діяльності щодо одержання доходів і дивідендів у іноземній валюті за межами України.

6. Національному банку України, міністерствам і відомствам повідомляти у правоохоронні органи України про наявні відомості щодо відкриття з порушенням встановленого порядку валютних рахунків та використання цінних паперів суб'єктами підприємницької діяльності України за її межами.

7. Кабінету Міністрів України внести у тижневий строк на розгляд Верховної Ради України проект закону України щодо посилення відповідальності за приховування, незаконне використання валютної виручки суб'єктами підприємницької діяльності України.

8. У разі виконання вимог, передбачених частиною першою статті 1 та статтею 3 цього Указу, до суб'єктів підприємницької діяльності не застосовуються санкції, передбачені чинним законодавством, а їх керівники (посадові особи) не притягаються до кримінальної та інших видів відповідальності.

9. Покласти персональну відповідальність на керівників міністерств і відомств, усіх суб'єктів підприємницької діяльності, незалежно від форм власності, за виконання цього Указу.

Президент України Л.КРАВЧУК.

м.Київ,
18 червня 1994 року.

ЩОБ ГРОМАДЯНИ УКРАЇНИ МОГЛИ СПОКІЙНО ЖИТИ І ПРАЦЮВАТИ

Минув рік з часу створення Координаційного комітету по боротьбі з корупцією і організованою злочинністю при Президенті України. Із запитаннями про діяльність цього органу протягом зазначеного періоду кореспондент Укрінформу Оксана Носкова звернулася до першого заступника голови комітету Василя ДУРДИНЦЯ.

— Василю Васильовичу, скажіть будь ласка, яка потреба була у створенні такого комітету, адже діють правоохоронні та інші державні органи, які займаються цими проблемами?

— Останнім часом злочинність в Україні, особливо організована, набула поширеного характеру, що серйозно загрожує безпеці нашої держави і не менш серйозно перешкоджає нормальному життю людей. Занепокоєність таким станом, надзвичайно складною криміногенною ситуацією у суспільстві громадяни, колективи виражали і виражають у численних зверненнях до Президента України, до центральних органів влади. Люди настійно вимагають рішуче повести боротьбу із злочинністю, забезпечити реальний захист своїх конституційних прав та свобод. Все це й обумовило рішення Президента України Л.М.Кравчука створити у червні минулого року Координаційний комітет по боротьбі із злочинністю і особисто очолити його, чим підкреслювалось значення діяльності комітету. Згодом, відповідно до Закону Україним «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», цей комітет було реорганізовано в спеціальний державний орган з широкими повноваженнями.

Його основні завдання — координація дій правоохоронних та державних органів по організації ефективної боротьби із злочинними проявами, особливо з їх організованими формами, корупцією, зокрема у сфері економіки. На Координаційний комітет покладено також завдання вироблення і здійснення об'єднаними зусиллями всіх державних органів комплексних заходів щодо усунення причин та умов, які сприяють росту злочинності. Передбачено і подання пропозицій, спрямованих на удосконалення законодавства з питань охорони правопорядку, зміцнення законності.

— Знайомлячись з цією лаконічною, побіжною характеристикою комітету, у читача може скластися враження, що створено нову могутню структуру з величезним апаратом...

— Думаю, що складність, відповідальність завдань не завжди тотожні з чисельним складом виконавців. Функції комітету визначені в його назві — координаційний. І ніякі додаткові штати не залучалися. До складу комітету увійшли керівники Служби безпеки України, міністерств внутрішніх справ і юстиції, Генерального прокуратури, ряду юридичних навчальних закладів, державних комітетів — у справах охорони державного кордону та митного, голова Комісії Верховної Ради України з питань правопорядку та боротьби із злочинністю. Всі вони працюють на громадських засадах.

З метою посилення роботи комітету нещодавно було запроваджено посаду першого заступника його голови, на яку Президент України Л.М.Кравчук призначив мене.

Ця ділянка для мене не нова, оскільки багато років мені довелося працювати у системі МВС, а потім займатися питаннями діяльності правоохоронних органів у складі попередньої Верховної Ради України.

— Комітет працює вже рік. Визначилися пріоритетні напрями роботи і, певно, виникла потреба удосконалити його структуру?

— Саме так. Після прийняття Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» до складу Координаційного комітету внесено певні зміни. Зокрема, створено підкомітет з координації діяльності правоохоронних та інших державних органів з питань зміцнення правопорядку, якому передано ряд функцій. І комітет, і підкомітет діють на плановій основі, чітко визначені і розмежовані напрями їх роботи. За кожним з цих напрямів закріплені члени Координаційного комітету.

За період функціонування нового органу проведено 11 його засідань, на яких обговорювались найбільш актуальні питання. Це, насамперед, зміцнення охорони громадського порядку, посилення боротьби з організованою злочинністю в економічній сфері, контроль за обстановкою на державному кордоні України, запобігання злочинним проявам у процесі приватизації, додержання вимог законодавства у діяльності комерційних банків, посилення боротьби з майновими злочинами, активізація роботи щодо розшуку осіб, які пропали безвісти тощо. По кожній з розглянутих проблем приймалися конкретні рішення, визначалися завдання щодо поліпшення правоохоронної діяльності, давалися відповідні доручення з окремих, особливо актуальних питань.

У порядку контролю за ходом виконання прийнятих рішень Координаційний комітет заслуховував також звіти керівників відповідних міністерств і відомств, керівників з місць про вжиті заходи щодо забезпечення належного правопорядку, активізації боротьби з розкраданням, хабарництвом, корупцією, рекетом.

— Як Ви оцінюєте ситуацію на місцях? Яка допомога надається правоохоронним органам, зокрема, спецпідрозділам, які утворені відповідно до Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю».

— Хочу зазначити, що у кожній третій області України за допомогою державних адміністрацій створено необхідні умови для розташування і роботи підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю. Так, зокрема, у Дніпропетровській, Луганській, Одеській, Миколаївській та Полтавській областях місцеве керівництво виділило кошти для придбання спеціальної оперативної техніки і автотранспорту для потреб таких підрозділів. Координаційний комітет протягом минулого та поточного років з метою вивчення організаційних та практичних дій щодо виконання його рішень проаналізував стан справ у ряді областей. Це дало можливість узагальнити певний позитивний досвід з окремих питань профілактики правопорушень, більш раціонально концентрувати зусилля органів державної влади та управління на головних напрямах боротьби із злочинністю, здійснювати маневрування силами і засобами для забезпечення контролю за ситуацією, а також сприяло організації взаємодії правоохоронних структур.

Здійснені заходи певною мірою позитивно позначились на кінцевих результатах. Дії правоохоронних органів по знешкодженню злочинних угруповань набирають більш цілеспрямованого і наступального характеру. Протягом минулого року таких угруповань викрито понад 630. Більшість з них діяли у комерційних структурах, третина — у кредитно-фінансових і банківських установах, 33 — у сфері зовнішньоекономічної діяльності, 69 займалися хабарництвом і поборами. А за п'ять місяців нинішнього року вже викрито 345 організованих груп, якими вчинено 1304 різних тяжких злочини.

Для прикладу наведу такий факт. Нещодавно управлінням по боротьбі з організованою злочинністю УВС Дніпропетровської області знешкоджено злочинну групу з посадових осіб Криворізького металургійного комбінату. Вони займалися розкраданням металу та брали хабарі за його продаж. Серед злочинців — заступник директора судноремонтного заводу, заступник генерального директора Центрального гірничо-збагачувального комбінату та інші. Вісім найбільш активних розкрадачів народного майна заарештовані. У них вилучено 71 тисячу американських доларів, 1500 німецьких марок, майже триста тисяч російських рублів, вісімнадцять мільйонів карбованців. На майно загальною сумою п'ять мільярдів карбованців накладено арешт. На жаль, такі приклади непоодинокі.

Серйозний стан справ у кредитно-фінансовій і банківській сферах. Нещодавно у Полтаві заарештовано головного бухгалтера філіалу комерційного банку «Відродження», який за хабарі оформив місцевим громадянам 56 фіктивних довідок-сертифікатів про те, що вони нібито здали до банку валюту. Це дало їм можливість без оплати мита вивезти за межі України товарів на суму 210 мільйонів карбованців. Тільки у березні-травні цього року за надання за хабарі незаконних кредитів різним комерційним структурам притягаються до кримінальної відповідальності у Тернополі керуючий обласним пенсійним фондом, начальник управління обласного ощадного банку, керуючий Сумською філією банку «Інко», заступник голови правління комерційного банку «Дніпробанк».

Питання дотримання вимог законодавства комерційними банками дуже критично розглядалося на одному із засідань Координаційного комітету. Проблем тут дуже багато. Гостро критикувалося керівництво Національного банку України. Контроль з його боку за роботою численних філіалів банківських установ було визнано незадовільним.

Якщо вже зайшла мова про злочинність в економічній сфері, то варто зупинитися й на тому, як проходить у нашій країні приватизація. На жаль, і в цій сфері свою діяльність активізували представники кримінального бізнесу, корумповані посадові особи різних рівнів. Вони всіляко намагаються впливати на хід приватизації, мати з неї зиск, зокрема, шляхом придбання об'єктів за низькими цінами. При цьому використовуються підставні особи, підкуп та залучення до комерційної діяльності на правах співзасновників або акціонерів керівників областей, промислових об'єднань та підприємств. Нерідко нехтуються права трудових колективів щодо приватизації об'єктів, набувають поширення факти хабарництва та зловживань з боку посадових осіб. Наприклад, під час перевірки роботи Чернігівського обласного фонду комунального майна було встановлено, що при передачі в оренду лише 41 об'єкта комунального майна їх вартість за мінімальними підрахунками була занижена на один мільярд 675 мільйонів карбованців.

У Черкасах порушено кримінальну справу проти директора міського молокозаводу та голови ради орендарів, які при підготовці заводу до приватизації за підробленими документами списали основних засобів підприємства на суму 150 мільйонів карбованців з метою їх подальшого привласнення. У місті Єланець Миколаївської області адміністрація підприємства побутового обслуговування без відповідного наказу та рішення райради зняла з балансу цех по пошиттю ковдр і приміщення пункту прокату та продала їх у приватну власність як житлові будинки дочці директора підприємства за 3335 карбованців та головному директорові цього підприємства за 3600 карбованців. Загалом же викрито понад 80 злочинів, скоєних у процесі приватизації державного майна.

— Як на Вашу думку мають діяти засоби масової інформації, висвітлюючи одну з найболючіших проблем нашого суспільства — боротьбу із злочинністю?

— Перш за все, будь-яка інформація, яка передається по радіо чи телебаченню, друкується у газеті, має бути своєчасною і об'єктивною. На превеликий жаль, окремі видання не дуже дотримуються цього професійного правила. На мою думку, для оперативного висвітлення питань боротьби із злочинністю було б доцільно створити з представників центрів громадських зв'язків МВС України, Служби безпеки, Генерального прокуратури, Держкомкордону України та інших відомств, а також Укртелерадіокомпанії і, звичайно, Укрінформу, боєздатну журналістську бригаду, а група організаційного забезпечення діяльності Координаційного комітету по боротьбі з корупцією і організованою злочинністю могла б забезпечувати її відповідною інформацією, давати кваліфіковані консультації та поради.

— І останнє запитання. Василю Васильовичу, скажіть, будь ласка, чи має намір комітет порушити питання про участь громадськості у боротьбі із злочинними проявами? Якщо так, то якими вони, на Вашу думку, мають бути?

— Це дуже важливе питання. Справді, останнім часом перестали діяти народні дружини, пункти охорони громадського порядку та інші громадські організації, які проводили певну роботу щодо зміцнення правопорядку та профілактики правопорушень. Тому в першому рішенні Координаційного комітету від 5 липня 1993 року було доручено місцевим державним адміністраціям провести роботу по відновленню діяльності громадських формувань, виділенню їм необхідних приміщень. Та слід відмітити, що на місцях дуже повільно виконується це доручення. Гадаю, що відновленню діяльності громадських формувань буде сприяти прийняття найближчим часом Закону України «Про участь громадськості в охороні громадського порядку і державного кордону», який вже розроблений і подається на розгляд Верховної Ради України. У ньому чітко визначено порядок участі громадськості в профілактиці правопорушень, їх правовий захист та засоби заохочення.

На закінчення нашої розмови хочу ще сказати, над якими питаннями зараз працює Координаційний комітет. Ретельно проаналізовано стан справ по боротьбі зі злочинністю. Виходячи з того, що криміногенна ситуація залишається надзвичайно складною, Президентом України 2 червня дано доручення місцевим державним адміністраціям у червні цього року здійснити скоординовані невідкладні заходи щодо радикального посилення боротьби зі злочинністю та зміцнення правопорядку. Цю роботу необхідно проводити повсякденно, наступально і ефективно. Рішуче звільнятися від посадових осіб, які безвідповідально ставляться до виконання службових обов'язків, бездіяльні, не користуються довір'ям населення.

15 червня Координаційний комітет розглянув і затвердив невідкладні заходи щодо посилення боротьби зі злочинністю, корупцією, організованими їх формами, реалізація яких повинна суттєво вплинути на зміцнення правопорядку в нашій державі. Ми будемо щоденно суворо контролювати та впливати на своєчасне і повне виконання прийнятого рішення.

Завершується перевірка ходу виконання Державної програми по боротьбі із злочинністю, законів, постанов Верховної Ради, рішень Координаційного комітету, будуть пред'явлені вимоги до конкретних посадових осіб, які не забезпечили їх своєчасного та повного виконання.

З метою надання практичної допомоги та контролю за виконанням Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», рішень Координаційного комітету, за відповідними регіонами закріплені всі члени комітету і підкомітету. Готуються інші проекти законів, звернемося з проханням до Верховної Ради України розглянути їх у першу чергу, щоб припинити будь-які розмови посадових осіб і працівників правоохоронних органів, що нібито немає необхідних нормативних актів, а поки що треба усім сумлінно та повсякденно виконувати покладені на них відповідальні обов'язки, забезпечувати реалізацію раніше прийнятих Державної програми по боротьбі із злочинністю, законів і постанов Верховної Ради, рішень Координаційного комітету та власних рішень.

Насамкінець скажу: усі заходи нашого комітету на чолі з Президентом України Л.М.Кравчуком спрямовані на те, щоб громадяни України могли спокійно жити і працювати. Щоб вони не боялися за здоров'я і життя своїх дітей, своїх рідних, за тяжкою працею напрацьоване майно. Щоб у нашому молодому суспільстві панували справедливість і порядок.

Життя Рад: вибори 26 червня

«Я не знаю нічого страшнішого за зраду»

Така позиція представника Президента України в Яготинському районі на Київщині Олександра Йосипка, який дав інтерв'ю кореспондентові нашої газети

— Олександре Тимофійовичу! Сьогодні немає жодного претендента на посаду голови виконкому Ради області, району чи міста, який би в своїй програмі не торкався проблем села. Всі щось обіцяють, а змін на краще не видно. Як ви оцінюєте нинішню ситуацію на селі? За кого проголосують люди?

— Дехто сьогодні говорить, що нинішні вибори — це проста формальність. Мовляв, на селі народ дисциплінований, проголосує за кого скажуть, а життя як ішло своєю колією, так і далі йтиме. Глибоко, дуже глибоко помиляються ті, хто так думає. Останнім часом у свідомості народу сталися докорінні зміни. Багато разів обдурені обіцянками, обділені радощами життя, люди зненавиділи владу, якою б вона не була. Парадокс у тому, що більшість народу звинувачує у всьому не вищі ешелони, а свою, так би мовити, рідну, місцеву владу. І високі ціни, і негаразди з автобусним сполученням, і брак палива — все це, на думку багатьох, вина своєї найближчої влади. І даремно комусь на селі доводити, що нині податки доходять 90 відсотків, що саме податки вбивають село і обкрадають людей.

Або ось Закон про банки. Як можна було Агропромбанк, який створювався на паї сільських виробників, перевести в комерційний? Тепер Агропромбанк бере кредити в Національному під 300 процентів, продає під 500, а куди йде «навар»? Мало того, 90 відсотків виробничників взагалі не кредитуються, не фінансується, бо банківським структурам невигідно їм щось дати.

— Кредитуються комерційні структури?

— Причому, цілком таємно. Ніхто не говорить куди і для кого ідуть ці кредити. Комерційні структури беруть їх нібито на придбання пально-мастильних матеріалів для села, а використовують для чого завгодно, тільки не на потреби села.

— Так яка ж сьогодні доля села? Виживе воно чи ні?

— Якщо до цього додати цінову політику — скажімо два місяці тому за кілограм молока держава платила 1800 купонів, коли собівартість його становила 2100, то самі бачите, що далі нікуди. Мало того, коли стали думати, як здешевити масло, бо ним забиті уже всі склади, нічого кращого не придумали, як знизити ціни на молоко до 1500 купонів. Це взагалі нокаут. На кожному літрі молока село втрачає 600 купонів. Те ж саме і з м'ясом. Держава безконтрольно встановлює ціни на сільгосппродукцію...

— А ми говоримо про ринок. Хіба це ринкові ціни, коли вони встановлюються державою цілком волюнтаристськи?

— Не знаю, скільки ще може протриматися село за цих диких умов. Якби не дощі, уже повним ходом велася б заготівля кормів. Тобто, повинна б вестися. Але ні бензину, ні солярки для цього немає. Точніше — грошей на нього немає. Маємо цілком кризову ситуацію.

І ось повертаюсь до початку нашої розмови. Сільський трудівник і досі не вірить, що держава його кинула напризволяще, і все списує на неповороткість районного начальства. Отож вибори нині йтимуть важко. Деякі сили уже що є змоги використовують настрій народу, про який я говорив. З єдиною метою: звалити чинну владу задля корпоративних інтересів.

— Мені якось зустрілася думка: чомусь усі реформи ведуться за рахунок села.

— Недавно зустрів у Києві старого знайомого, полковника у відставці. Питаю: «Де працюєш?» «У республіканській податковій інспекції». «Ти ж, — кажу, — хоч село оберігай». А він мені: «А кого ж тоді нам обдирати, як не село?»

— Ви, Олександре Тимофійовичу, відома людина як організатор виробництва, а ось зараз як керівник районної адміністрації. Чому ви балотуєтесь на голову райради? Що вас спонукує боротися за цю пекельну посаду?

— Два роки тому з величезними сумнівами минав свій рідний бурякорадгосп і прийняв пропозицію бути представником Президента України. Я нутром відчував невизначеність цієї структури, хоч задумка була непоганою. Тоді вдалося добитися підвищення дисципліни, підійти до поліпшення справ на селі. Ми вірили, що робимо добре діло. Хто ж міг подумати, що дії уряду, банків паралізують усі наші зусилля, що розгул корупції, спекуляцій підріже виробництву крила.

І все ж ми захищали, як могли, селянина, билися до останнього за його інтереси. Я довго вагався, перш ніж згодитись балотуватися на цих виборах. А потім подумав: але ж має з'явитися світло в кінці тунеля. Та й як кинути зараз людей у біді, на півдорозі розстатися з ними? Я труднощів ніколи не боявся, без вагань ішов на них. То й нових не злякався.

— Близькі до вас люди знають, що ви любите гумор, та й у нашій газеті друкувалися ваші влучні гуморески. Може, саме гумор і дає вам силу на нову працю?

— Допомагає. Особливо, коли тебе дістають за цей гумор. Я все життя працював з людьми, і сьогодні зрадити їх не маю права. З цим і йду на вибори.

Інтерв'ю взяв
Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.

Не язиком, а ділом

Що-що, а обіцяти наші співвітчизники навчилися. Узяти хоча б кандидатів у депутати усіх рівнів: обіцяють — аж луна іде. А поряд з ними ті, хто замість «планів громаддя» працює у поті чола. Їх небагато, зате справи їхні на видноті.

Ось генеральний директор об'єднання «Рівнеліс» Микола Шершун, недавній народний депутат України. В той час, коли навкруги говорять, що усе валиться і падає, господарство Миколи Харитоновича не знижує, а нарощує обсяги виробництва. Садять лісу більше, ніж вирубують. Збільшують випуск пиломатеріалів і товарів народного споживання, будують житло для робітників і спеціалістів, забезпечують виробничників зерном, картоплею, овочами... Звідкіля у лісі картопля?

А звідтіля, з колективного сільськогосподарського підприємства «Дружба» Рівненського району, де головує Павло Сулковський. Той самий Павло Гнатович, котрий теж не плаче, що «нічого не дають», а робить діло. Прокладає газ навіть у віддалені села. Будує поліклініку, зводить житлові і виробничі приміщення. Збудував церкву у Новій Українці, виділив чималі гроші на зведення храму у сусідньому господарстві. Заклав сад більш як на 40 гектарах. Уклав договір на співпрацю з вищеназваним об'єднанням «Рівнеліс»: ми вам — те, що їсти, ви нам — те, з чого будувати. І не проклинає державу за те, що «не дає», а, навпаки, державі допомагає...

А третій у цьому коротенькому списку — Володимир Кошицький, кандидат сільськогосподарських наук, директор виробничої фірми «Перлина», що в Рівному. Володимир Васильович теж не простягає до держави руку — з такими ж ентузіастами, як сам, створив власну фірму, де шиють чудові шуби, кожушки і шапки, прекрасні дитячі іграшки з відходів хутра. Стогнуть від непомірних податків, але викручуються, прикидають, як розширити виробництво, щоб зодягти своїх земляків в шкіру, і в модні плащі...

Усі троє — кандидати у депутати обласної Ради народних депутатів, а Павло Сулковський висунутий ще й претендентом на голову Рівненської районної Ради. Я цікавився думкою виборців — за них, за оцих трьох кандидатів, люди голосуватимуть, бо бачать: вони не базіки, вони зуміють знайти вихід з найскрутнішого становища, разом з такими ж діловими людьми, обраними до Ради, зуміють вивести економіку області з глухого кута. Те, яким чином вони це зроблять, видно з їхніх чітких і зрозумілих, цілком конкретних програм.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.
Рівненська область.

У Верховній Раді України

Інтерв'ю в кулуарах

Верховна Рада прийняла постанову «Про подолання кризового стану в агропромисловому комплексі». Ми попросили народних депутатів прокоментувати цей документ і хід його обговорення.

Віктор ОМЕЛІЧ, виборчий округ № 100, Дніпропетровська область.

Я не хотів би слідом за Дем'яновим драматизувати події. Йому варто грунтовніше займатись проблемами сільського господарства самому — давно вже час було знайти спільну мову з Національним банком. Що ж до сьогоднішнього стану справ, слід негайно відмінити грабіжницькі податки, дати селу пальне за пільговими цінами, дозволити селянам вільно розпоряджатися власною продукцією, виробленою понад держзамовлення.

Олена КРАНДАКОВА, виборчий округ № 38, Республіка Крим.

Програму слід було назвати «Першочергові заходи щодо недопущення зриву жнив», а розроблення довгострокової програми виходу сільського господарства з кризи ще попереду.

Сергій ДОВГАНЬ, виборчий округ № 400, Херсонська область.

Цей проект не передбачає ніякої емісії — ми лише забираємо кошти, які держава заборгувала селу за півроку. Пропонуємо нарешті розібратися з податками, які душать виробників.

Цифра, названа Дем'яновим — 44 трильйони — мене не лякає, бо це лише половина вартості усієї сільськогосподарської продукції, що виробляється сьогодні в Україні. Пропозиції щодо скасування держзамовлення не поділяю: ми не маємо інфраструктур, окрім державних, через які б реалізовували аграрники свою продукцію. Немає такого досвіду — за подібних умов почнеться хаос, не виключені зловживання. Інакше кажучи, нас просто обдурять. В першу чергу слід припинити експансію сільськогосподарської продукції іноземного виробництва.

Що ж до претензій деяких депутатів, проект було погоджено з усіма урядовцями.

Володимир ЄМЕЛЬЯНОВ, виборчий округ № 283, Миколаївська область.

Внесений проект не був узгоджений з комісіями з фінансової та банківської діяльності, з бюджету, економічної політики. Найелементарніше питання, яке я ставлю аграріям — а як збирається розраховуватися по пільгових кредитах? Адже за якими цінами купуватимемо зерно чи м'ясо, ніхто не знає. Проте відомо, що наповнюваність бюджету сягає лише 30 відсотків. До проекту слід було представити десяток таблиць з обрахунками. Але ми й досі не звикли працювати з олівцем у руці.

Вирішувати сільськогосподарське питання окремо від комплексу економічних проблем — безглуздя. По-перше, не слід забувати, що економікою не можна керувати, вона підвладна суто регулюванню. А ми намагаємося силовими методами вирішити якісь проблеми в конкретному секторі АПК. Це — заліковування хвороби, а не лікування.

Сьогодні обминути кредитну емісію не вдасться. Проте кредити мають бути контрольовані, цільові.

Інтерв'ю записала
Ганна РОМАНЦОВА.

Перемога тих, хто розраховував на 10 відсотків, стає проблематичною

Верховна Рада внесла поправки до Закону «Про вибори депутатів і голів сільських, селищних, районних, міських, районних у містах, обласних Рад народних депутатів».

Тарас КИЯК, Ленінський виборчий округ № 431, Чернівецька область, «Державність».

— Якщо дивитися на стандарти європейських конституцій та європейської практики, то норму 25 відсотків там допускають. Перемога тих кандидатів на посаду голови Ради, які розраховували на 10 відсотків, стає проблематичною. Отже, з цією цифрою можна погодитися. Надто коли йдеться про сільські регіони, де потенційні голови Рад тепер мають замислитися, де взяти голоси? Однак в умовах апатії й небажання йти голосувати ми ризикуємо. Ми прийдемо до цієї норми, коли політично активізуємо населення. А на майбутнє треба закласти тезу про диференційований підхід до норм на різних рівнях місцевої влади.

Євген ЖОВТЯК, Києво-Святошинський виборчий округ № 219, «Рух».

— Нині в багатьох округах переважають сили старої номенклатури, де дехто постарався забезпечити собі безальтернативність. Отже, коли в бюлетені лише одна кандидатура, то за неї має проголосувати більша кількість виборців, ніж проти. Додайте до цього, що голова Ради повинен набрати не менш як 25 відсотків від загальної кількості виборців — таким чином відсоток «за» для такого кандидата сягає практично 50. Це досить жорстка норма. Апарат, який попрацював, щоб створити безальтернативні вибори, програв. Хоча багато з тих 112 округів, які не дали депутатів до ВР, саме й балансували на межі 25 відсотків. Очевидно, в значній кількості округів Ради будуть обрані, а голови — ні.

Інтерв'ю взяла
Людмила МИКИТЮК.

СЕЛО: ПЛАТІЖНА КРИЗА

Обман як засіб розрахунків

Тривожна вість надійшла до Кіровограда з Устинівського району. До облсільгосппуправління зателефонував заступник голови райдержадміністрації Петро Шелудько і повідомив, що в колгоспі імені Дзержинського механізатори покинули роботу і влаштували страйк. Його схвильований голос звучав як заклик альбатроса перед штормом:

— Робіть що-небудь, бо біда. Людям з листопада не видавали грошей, і вони вирішили кинути роботу. Тому самому колгоспові імені Дзержинського цукрозавод заборгував 206 мільйонів карбованців, 100 мільйонів — сирзавод і 40 — хлібозаготівельне підприємство. У критичному стані колгоспи «Більшовик», «Інгульське», імені Петровського...

В облсільгосппуправлінні тільки руками розвели і дали київський телефон. Мовляв, нічим допомогти не можемо, добивайтеся вже самі. Бо стільки разів зверталися до Кабінету міністрів і Мінсільгосппроду, а ситуація не кращає.

На 1 червня області заборгували 715 мільярдів карбованців за відвантажену сільгосппродукцію: за молоко — 110, м'ясо — 92, зернопродукти — 147, олію — 125 мільярдів...

— Річ у тім, що наша область сільськогосподарська, — пояснив начальник бухгалтерсько-фінансового відділу облсільгосппуправління Василь Григорук. — І ми, свого часу повіривши на слово, поставляли продукцію майже до всіх областей України. Без попередньої оплати, як вимагають нині. А нам за неї грошей так і не повернули. Серед найбільших боржників Миколаївська — 38,8 мільярда, Київська — 27,8, Хмельницька, Харківська та деякі інші. Якби вони розрахувалися із заготівельними та переробними підприємствами, ті, у свою чергу, віддали б борги колгоспам і радгоспам. Та м'ясо поїли, молоко випили, а платити за це й не збираються.

Зайшла мова про торорічний хліб. Чи розрахувалася держава з кіровоградцями за здану восени продукцію? Василь Кіндратович лише гірко посміхнувся. Розрахувалася, якщо це можна так назвати. У грудні минулого року, наприклад, Кабінет міністрів прийняв постанову, щоб за здані цукрові буряки видали цукор по 6270 карбованців за кілограм. Частина господарств взяла, щоб обміняти на пальне, мастило, запчастини, інші залишили на збереження на цукрозаводах, віддавали борг патокою, жомом. І так тривало до самої весни. Не розрахувалися за перевезення продукції з поля на завод і нині. За його словами, цукровики кажуть, що борг за ними є, але з чого вже розрахуватися, — і самі не знають.

А за зерно? Тут теж справа заплутана. Наче й розрахувалися за сортність і надплановий продаж, за соняшник і за кукурудзу. Тільки теж у дивний спосіб, Бо, коли везли на елеватори, ціна була одна, а коли спромоглися платити, стала багато більша. Ніхто нічого не індексував, і тому господарства були просто пограбовані. Зрозумівши, що держава дурить, у грудні-січні селяни почали соняшник забирати назад, мотивуючи тим, що пропонована колись ціна стала просто смішна, краще самим переробити насіння на олію, зиск буде багато більший. Спохопившись, що так стратегічний продукт зникне з елеваторів, уряд у січні заборонив видавати соняшник. Селян вкотре «нагріли». І таких прикладів можна навести чимало. З розрахунками за сортові надбавки за кукурудзу зволікали до квітня. Уже в цьому році області, зокрема об'єднанню «Елеваторзернопром», двічі дали по 60 мільярдів карбованців кредитів, але, як каже Григорук, вони до області так і не надійшли.

Зрозумівши, що їй цього року, як і торік, з усім держзамовленням не впоратися, держава пішла на чергову хитрість. Сільгосппродукцію розбила на дві категорії: ту, що її купуватимуть за контрактом (зерно, цукрові буряки, соняшник), і ту, яку купуватимуть переробні підприємства як держзамовлення за власні виручені кошти (тваринницька продукція, городні й баштанні культури, фрукти). Як за останню категорію розплачуватимуться м'ясокомбінати та молоко- і консервні заводи, які сидять без копійки в кишені з повними складами готової продукції (бо за неї ніхто не платить), здогадатися, мабуть, неважко. А ось під держконтракт Кабінет міністрів установив постановою № 86 від 9 лютого ц.р. такий порядок: 25 відсотків коштів авансу — на придбання пального, добрив та гербіцидів, а решта — грішми на оплату праці. В березні надійшло 27 мільярдів того авансу, але довелося розраховуватися за торішню продукцію. Ось так, ніби й були гроші, а ніби й не було їх.

Оці маніпуляції, оці хитрощі держави з селом призвели до того, що вона сама себе перехитрила. Цього року в області помітно зменшаться обсяги виробництва сільськогосподарської продукції. А отже й так небагатий наш стіл (молокопродукції населення області споживає 43 відсотки, а масла — лише 29) стане іще біднішим. Занепад і запустіння чекають село, яке й нині далеко не в квітучому стані. Бо держава і в розвитку його соціальної сфери особливо не перетрудилася, дарма що Верховна Рада прийняла Закон про пріоритетний розвиток села. Так, минулого року господарства Кіровоградщини вклали сюди 75,5 мільярда карбованців своїх кровних грошей, а компенсації отримали тільки 2,5 мільярда. Та й то з уточненнями та обмеженнями: дати тому, хто виконав план, у кого об'єкти завершені на 80 відсотків. Уже не кажу про особисте будівництво, бо за що його вести, коли ще за грудень минулого року селянам області не виплачено 5,7 мільярда карбованців, належних для оплати праці, за квітень нинішнього — 83, а всього — 192,2 мільярда.

— Якось дивно було чути від в. о. прем'єр-міністра Юхима Звягільського, що в нас майже немає затримок з зарплатою, — сказав у розмові заступник глави Устинівської райдержадміністрації Петро Шелудько. — Чи він хоч знав, про що казав?

Та, мабуть, знав...

Микола МИКИТЕНКО.

Кіровоградська область.

Кожний газда — сам собі міністр

Після прес-конференції з віце-прем'єр-міністром Володимиром Дем'яновим, що відбулася наприкінці квітня в Києві, у моєму записнику залишилося чимало багатообіцяльних цифр і гарантій. Наголошувалося, що до кінця травня держава сповна розрахується із селянами за здану продукцію, що держава нині є найкращим, найнадійнішим партнером селянина, зокрема, вона подбала про пально-мастильні матеріали, про засоби хімічного захисту тощо.

Вже не раз випадала нагода звіряти ці гарантії з реальною практикою, зокрема в Кам'янсько-Бузькому, Дрогобицькому районах. Реакція на ласку батька-Києва була скрізь однаковісінька: здивування, іронія.

Так само зреагував і голова Жидачівської районної Ради, голова комісії з питань села Львівської обласної Ради народних депутатів Степан Ревуцький.

— У селянських спілок нашого району життя нині дуже солодке. У тому на Ходорівському цукрозаводі нагромадилося цукру на 70 мільярдів карбованців — не було збуту. Зрештою, знайшли вихід і розрахувались із селянськими спілками... цукром замість грошей. Потому самі спілки вдавалися до бартерних операцій щоби забезпечити свої потреби, виплатити людям зарплату. Селянська спілка «Нива», приміром, обміняла 30 тонн цукру на пально-мастильні матеріали.

— Це — вихід і не вихід, бо такі бартерні операції завжди тягнуть за собою тіньові моменти, — розповідає Степан Ревуцький. — За обставин, що склалися нині, кожен газда — сам собі міністр.

Голові Ради, як і іншим керівникам владних структур, нині перепадає від селян «на горіхи», бо ж вони несамохіть несуть на собі хрест державної вини. Та коли він роз'яснює під час зустрічей з людьми специфіку відносин центру й периферії (розподільні «[illegible]» відбуваються в столичних кабінетах, а хліб вирощують у полі), люди переймаються розумінням і терпляче шукають собі «міністрів» на місцях. Проблема виживання спонукає до пошуків непересічних рішень. Нині торговельні організації винні м'ясокомбінатові шість мільярдів карбованців, сам він заборгував селянським спілкам півтора мільярда.

Зачароване коло взаємних боргів у Жидачівському районі спробували розірвати спільними зусиллями селянських спілок, органів влади і заснованої виробниками комерційної фірми «Агроімпекс». Двісті тонн м'яса з господарств району було передано московським комерційним структурам в обмін на пально-мастильні матеріали у пропорції — один кілограм м'яса до 1,7 літра бензину. І це нині вважається по-божому. Через боснійську фірму «Експорт-Імпорт-Україна» (у ній працюють і тамтешні українці) жидачівці мають намір найближчим часом придбати італійську лінію для перероблення сільськогосподарської продукції.

— За нинішнього невиконання державою своїх зобов'язань треба дати більшу свободу виробникам, — вважає Степан Ревуцький. — Переробній промисловості необхідні іноземні інвестиції, бо через примітивний рівень перероблення значна частина сільськогосподарської продукції потрапляє в Дністер, у Чорне море у вигляді відходів. Тож треба шукати шляхів виходу зі скрути самим, не чекаючи цінних вказівок зверху...

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львівська область.

ЧИ ДОПОМОЖЕ РАДГОСПОВІ «МОНТЕ-КРІСТО»

Радгосп «Молодіжний» — не найгірше господарство у Скадовському районі та області. Завдяки продуманій політиці його керівників не найбільше постраждав від того, що держава не поспішала розрахуватися з боргами. Але триматися на плаву йому все-таки досить важко. На картотеці радгоспу мільярд боргу. Що попереду? Про це розмірковують спеціалісти господарства.

Белла КУРАКСІНА, головний економіст:

— Тільки сьогодні до контори подали електроенергію. Раніше через заборгованість її нас позбавили. Ще маємо сплатити енергопостачальникам 250 мільйонів карбованців. Фактично «проїдаємо» те, що маємо. Оце саме аналізую роботу майстерні. Основні фонди тут зношені. Застосовувати нормативи, тарифи, коефіцієнти та інші оцінки роботи людей просто неможливо. Наприклад, через брак якісного палива час нагрівання деталей і металу для їх ковальського оброблянная збільшився удвічі. На 30 відсотків «розтягнувся» максимальний виробіток зношених верстатів. Як у даному разі можна застосувати тарифи для працівників майстерні? Як платити їм нормальну зарплату? Або проаналізуймо економічну активність автотракторного парку господарства. Тут теж сумні висновки: через нестандартне мастило, неякісне пальне техніка виходить з ладу, запчастин немає. Уявіть собі, що коефіцієнт використання вантажних автомашин у першому кварталі цього року опустився до 0,21. Це вже не економіка. Наші робітники мають мізерну зарплату, тому можемо легко втратити кращих із них.

В'ячеслав ДОДВИЧ, головний бухгалтер:

— Звідки беруться борги? Радгосп душать податками, різними нарахуваннями. 37 відсотків треба віддати пенсійному фондові, 12 — фондові Чорнобиля, відчутні кошти йдуть на обов'язкове страхування, на геологорозвідувальні роботи тощо. Кажуть, незабаром платитимемо і за зрошення. Наша держава буквально обдирає сільських трудівників. Логічніше мати один, загальний, податок — на землю, і край. Час уже привести ціни на сільськогосподарську продукцію у відповідність з цінами на продукцію промислових підприємств.

Нині фінансове становище господарств таке, що його тяжко оцінити традиційними методами. Точніше, колишні підходи до визначення економічної ефективності виробництва уже не спрацьовують. Спробуйте наповнити конкретним змістом такі поняття, як виробіток на одного працівника, фондовіддача (чи щось на зразок цього). Серйозний економіст або бухгалтер навряд чи візьметься за таке невдячне заняття. Бо зіставляти цифри в часі, брати за основу якийсь рівень просто неможливо: ціни на матеріали шалено стрибають, взагалі економічна аномалія зробила безглуздими сталі оцінні параметри. На зміну якісним показникам прийшли дещо примітивні кількісні.

Мене непокоїть, що в наших господарствах з'явилася тенденція жити у борг. Поясню на конкретному прикладі. Проблема з бензином змусила нас укласти договір з болгарською фірмою «Граф Монте-Крісто». Ми зобов'язалися продати їй 240 тонн насіння соняшнику в обмін на таку ж кількість пального, яке одержали наперед під майбутню продукцію. Завдяки цьому пальному соняшник посіяли і маємо змогу за ним доглядати. Але що буде далі? Де братимемо ресурси для подальших польових робіт? Виходить, живемо сьогоднішнім днем, перспективи туманні.

Може, в новому парламенті і в уряді знайдуться люди, які постараються змінити ситуацію на селі.

Записав Іван НИЧЕНКО.

Херсонська область.

ТРИВАЄ...

НА ДНІ БОРГОВОЇ ЯМИ

опинився один з кращих колись в Західній Україні Чернівецький м'ясокомбінат

Тут уміють виготовляти напрочуд апетитні ковбаси й буженину, зельці, сардельки й кров'янку, рум'яні сосиски, одне слово, вишукані делікатеси, які можуть задовольнити смаки найвибагливіших гурманів. Кілька років тому підприємство реконструювало свої потужності. У його омолоджених цехах з'явилося чудове технологічне устаткування. Інші директори сиділи б і вусом не вели, маючи такий потенціал, а Степан Кухаревич, керівник Чернівецького м'ясооб'єднання (нещодавно воно набуло такого статусу), розводить з розпачу руками, хоча за вдачею він — оптиміст і людина з міцними нервами.

— Що вивело вас, добродію, з рівноваги? — питаюся в генерального директора, шанованого на Буковині за розум, організаторську жилку.

— Сидимо в борговій ямі. На самому її дні. Немов жебраки — з простягнутою рукою. Продукцію порозсилали по всій Україні, а грошей за неї ніхто не вертає. Споживачі завинили нам чималу суму — понад сімдесят дев'ять мільярдів карбованців. У свою чергу ми заборгували товаровиробникам понад сімдесят мільярдів. Колгоспи, радгоспи, селянські спілки ще якось перебиваються. А як бути селянам, які здали нам худобу з надією виручити зайву копійку для свого існування? Що думають про нас фермери? У їхніх гаманцях теж свище вітер.

Чорні дні через неплатежі переживає й наше підприємство. Затримується людям зарплата, розрахунки за газ, електроенергію, воду, автотранспорт.

По живому ріже й рідний Агробанк «Україна». Йому не болить те, що ти не маєш чим розплатитися за одержану позику. За кожний прострочений день дере по п'ять відсотків. Це плюс до отих двохсот сорока відсотків, які зобов'язалися платити за наданий кредит.

Не боюся цього слова, держава своєю непродуманою фінансовою політикою довела нас до цілковитого банкрутства, про яке ми чомусь сором'язливо замовчуємо. Але шила в мішку не сховаєш.

Добре, що свого часу наше галузеве міністерство хоч трохи змилостивилося над нами, дозволивши самостійно збувати продукцію. Ми одержали настанову: торгуйте з тими, в кого є гроші. Але ж такої клієнтури тепер практично нема. Тому зробили ставку на бартер. Треба пального — міняю на м'ясопродукти. Потрібні запчастини для технологічного обладнання — теж підгодовуємо виробників ковбасою чи бужениною.

Бартер вивів нас і на зарубіжних партнерів. Скажімо, раніше ми бідували від того, що не мали достатньої кількості свинини для виробничих потреб, бо господарства області зменшили свинопоголів'я. Але уклали договори з Болгарією та Румунією. І проблему буде частково знято. Свинину обмінюватимемо на яловичину, якої в нас удосталь.

Думаємо піти в цьому напрямі далі. Нам потрібне імпортне обладнання для того, щоб випускати ковбаси й копченості, що відповідали б світовим зразкам. Валюти для цього в нас, ясна річ, немає. Зате є шкірсировина, яка потрібна зарубіжним підприємствам. Тому й попросили наше галузеве міністерство дозволити нам і такий бартер.

За шкірсировину матимемо й дефіцитні компресори, й лінії з виготовлення ковбас. І навіть установки, які здійснюватимуть вакуумне фасування продукції. А це, самі розумієте, маленька революція в нашому виробництві.

Чи можна врятуватися в цій кризовій платіжній веремії? Звичайно. За умови, що уряд вживе деяких невідкладних заходів. Один з них вже набирає сили. Маю на увазі введення механізму санкцій щодо торговельних організацій, щоб ті якнайшвидше розраховувалися з товаровиробниками.

А далі треба, щоб, нарешті, почали працювати давно обіцяні нам пільгові кредитні лінії. Якщо держава вишукає кошти для низьковідсоткових позик, то переробна промисловість України зможе самореанімуватися.

Тож даймо їй такий шанс.

Василь БАБУХ.

КАЗАВ ПАН — КОЖУХА ДАМ...

Хліба ще тільки колосяться, а я пригадую, як торік на обжинки до гоголівських Великих Сорочинців нагодився меткий чоловік з неблизького індустріального міста. Та й повів мову про бажання допомогти селянам трубами для газифікації села. Товар, що й казати, вельми дефіцитний. І конче потрібний. Зібрали ми своїх правлінців на пораду. Той спекулянт, котрий чомусь називався брокером, загадав таку ціну, що в нашого бухгалтера й мову відібрало.

— А що? — артистично зіграв здивування благодійник. — Ви ж за хліб ого-го скільки виручили!

Ще й присоромив, що селяни, мовляв, від природи скупердяї. На той час господарство справді продало державі 2,8 тисячі тонн пшениці, чимало городини та іншої продукції. Тож на рахунку якась копійка мала б водитися. Так було завжди.

Кажу «було» тому, що тепер змушені жити одним днем. Минулої урожайної осені грошей, виручених від реалізації зерна, у нас вистачало лише на два тижні. Так само і в сусідніх господарствах. Чому?

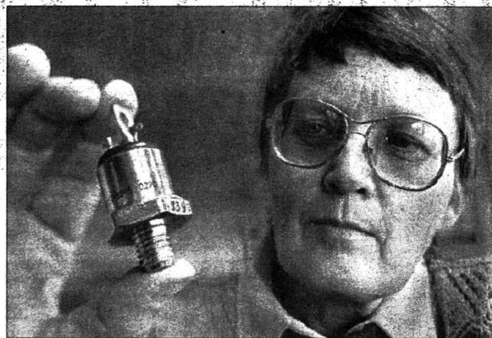
Міркуйте самі. Гроші за хліб одержали в пору масових робіт у полі. Щоб упоратися з пізніми хлібами, заготувати корми, посіяти озимі, виконати ще багато невідкладних робіт, господарству потрібно щодоби близько 3 тонн пального. Тим часом ціни на бензин та дизельне пальне тоді сягнули 10–15 мільйонів карбованців за тонну. Виходило, що держава чи, може, хтось від її імені, однією рукою платив селянам за хліб, а другою ці ж гроші забирав назад. А як продаватимемо зерно цьогорічного врожаю? Невже із селянським терпінням знову експериментуватимуть?

Ошукала селян рідна держава і на цукрових буряках. Під лицемірними гаслами про пріоритетний розвиток села довірливих гречкосіїв дурять і сьогодні. Скажімо, господарствам Миргородського району м'ясокомбінат заборгував 7 млрд 4120 млн карбованців, сироробний комбінат не доплатив 2 млрд 239 млн. Список державних боржників можна продовжити. Не в кількості справа.

Непокоїть і податкова політика держави, від якої тільки й чуємо: «Дай! Дай!» А що натомість? Пусті обіцянки та нові побори. Навіть цукрових буряків, які в поті чола вирощуємо на 650 гектарах, держава погоджується закупити не більш як 40 відсотків урожаю. А решту навіть як давальницьку сировину, посилаючись на труднощі з енергоносіями, цукрозаводи взяти на перероблення не обіцяють.

За такого, як маємо, безладу у фінансово-банківській системі виробництво тваринницької продукції стало збитковим. Коли ж цьому настане край? Саме про це з гіркою іронією найчастіше запитують мене односельці. Торік я пояснював їм, що названі і не названі труднощі — тимчасові. Не знаю як кому, а мені, наприклад, сором від того, що мимоволі обдурював людей. Змін, принаймні у кращий бік, не видно. І захистити селян сьогодні нікому.

Михайло ДОНЧЕНКО,
голова правління колективного сільгосппідприємства імені М.Гоголя, голова Миргородської районної ради Селянської спілки України.

Гіркоту поразок звідали й лідери

Виробниче об'єднання «Перетворювач» — один з лідерів електротехнічної промисловості не тільки України, а й СНД. Силові напівпровідникові прилади, створені на їхній базі перетворювачі струму, блоки живлення, регулятори напруги використовуються в різних галузях промисловості, на транспорті, а також у сучасній побутовій техніці. Їх широке застосування дає змогу заощаджувати до 40 відсотків електроенергії, створювати агрегати з широким спектром можливостей, опановувати новітні технології.

На жаль, і це запорізьке підприємство не обійшли характерні для економіки України негаразди. Раніше близько 80 процентів матеріалів надходило до Запоріжжя із-за меж нашої держави. Тож тепер працівникам підприємства доводиться перебудовувати технологію, щоб зменшити залежність від імпорту. Розширюючи номенклатуру виробів, запоріжці сподіваються завоювати й утримати ринки збуту як на Україні, так і в країнах близького і далекого зарубіжжя.

На знімках: кандидат технічних наук Наталя ТЕТЕРЕВОВА розробляє оптотиристори з унікальними характеристиками;

цех напівпровідникових приладів виробничого об'єднання «Перетворювач».

Фото Бориса ДВОРНОГО.

Міжнародні поради енергетикам

За пропозицією впливових всесвітньовідомих неурядових організацій — Атлантичної Ради (США) та Комітету сприяння енергетичній політиці (Японія) — кілька країн здійснюють сьогодні міжнародний проект «Енергетична політика нових незалежних держав (ННД) колишнього Радянського Союзу: спільний підхід США — Японія — ННД». На першому етапі проект стосується тільки України й Росії. В його реалізації бере участь і Академія наук України, зокрема Інститут проблем енергозбереження.

Мета проекту — розроблення всеохопного пакета політичних рекомендацій та основних положень енергетичної політики держав колишнього СРСР.

Недавно Комісія Верховної Ради України з питань паливно-енергетичного комплексу, транспорту і зв'язку влаштувала брифінг з приводу передання Україні підсумкового документа першого етапу проекту: «Базова концепція енергетичної політики Росії та України: спільний американо-японо-російсько-український підхід». Раніше такий документ отримали представники Державної думи Росії.

Підсумковий документ містить перелік основних аспектів економічної реформи України та Росії в галузі енергетики з урахуванням наявних труднощів у розв'язанні проблем ефективності виробництва, постачання та використання енергії, визначає, грунтуючись на світовому досвіді, головні напрями енергетичної політики цих країн, сприятиме прискореному кооперації державного та приватного секторів з метою розвитку енергетичного комплексу ННД на шляху до ринку.

Після остаточної реалізації міжнародного енергетичного проекту відповідальним особам у ННД, США та Японії, зацікавленим в ефективному використанні енергії в державах колишнього СРСР, будуть також адресовані рекомендації щодо енергетичної політики.

Атлантична Рада Сполучених Штатів Америки, що очолює і координує виконання проекту, вже понад двадцять років працює над питаннями світової енергетики, а разом з японськими організаціями має тридцятирічний досвід роботи в галузі захисту природи від впливу енергетики. Тож можна сподіватися, що цей досвід і нам стане в пригоді. Тим більше, що, судячи з останніх подій, і парламентська Комісія з питань паливно-енергетичного комплексу, транспорту і зв'язку, здається, відійшла від суто політичних баталій і повернулася до розв'язання насущних проблем.

Олексій БРЕУС.

«Щастя — це мить успіху...»

Наш співрозмовник — кандидат у Президенти України Валерій БАБИЧ

Що ми знаємо про політиків, яких обираємо до владних структур найрізноманітніших рівнів?

Народився, навчався, працював, одружився... Був, є, або ніколи в жодних списках не значився...

Притягався — не притягався... Звичайно, демократ, безперечно — реформатор... Певна річ, безсребреник.

Прізвища, програми, обличчя... По суті відретушовані портрети, хоч і промовисті. Без гніву й усмішок. Без вад і уподобань. Так кого ж обираємо?

Валерій БАБИЧ — один із семи нинішніх кандидатів у Президенти України. Його ім'я, на відміну від інших, для багатьох нове. Незважаючи на молодість — йому виповнилося лише сорок, — у політиці, економіці, у вищих ешелонах державного управління не новачок.

У тридцять три почав своє сходження — послідовно посідав чим далі відповідальніші пости у Держплані та Раді Міністрів України.

Зовні — «вайлуватий, хоч професіонально займався кількома видами спорту. Говорить так тихо, що, сидячи поруч, хочеться перепитати. Але тепер, залишившись сам на сам з касетою, дедалі більше переконуюся: за цим нерізким голосом за нескравими манерами — вміло стримувана сила, бо як без неї можна наважитися так круто змінити все в житті: з коридора реальної влади вирушити у ризиковане підприємницьке плавання, та ще й тоді, у дев'яностому році?

— Валерію Георгійовичу, скажіть, навіщо вам, процвітаючому підприємцеві і бізнесменові, ця «нервова» справа? Вже стали народним депутатом України, можете в парламенті захищати права підприємців, отже, і свої власні... **Ви настільки амбіційні? І чи об'єктивні в самооцінці?**

— Розміркуйся! Хто до кінця об'єктивний у ставленні до себе?

Що ж стосується моїх передвиборних планів, програми, то, сподіваюсь, у них немає місця амбіціям. Є тверезий розрахунок, що грунтується на економічних законах і дає змогу стверджувати: якщо буде довірено їх реалізацію, за п'ять років ми зможемо вивести народ, або повернути — як хочете називайте, до рівня добробуту вісімдесятих років. Адже справді жили нормально, недарма багато хто з ностальгією згадує ті часи. Щоправда, не завжди замислюючись над тим, якою ціною нам ці блага діставалися.

Деталі, механізми розв'язання цього завдання — тема окремої великої розмови. А нині хочу сказати одне: на всю політику оновлення економіки, законодавчу, грошову, земельну, військову та інші реформи в нашому житті дивлюся і дивитимуся з точки зору того, наскільки вони орієнтовані на реальне поліпшення життя людей. Щоб не весь народ, як раніше нас учили, а кожна людина жила добре. Багато які з пропонованих мною вирішень уже випробувано на практиці. Виходить.

— Ви смілива, рішуча людина?

— Ні, дуже обачлива. Але, зробивши крок, рідко збочую.

— До якої межі готові обстоювати власне «я», чи можете поступитися?

— Власне «я» намагаюся не випинати. Але не розумію, коли кажуть: «Ми прийняли рішення». Отже «ми» і відповідатимуть за нього? Тому у такому разі віддаю перевагу «я». Я з командою рухаюся, розробляю програми, підходи. На цьому етапі можна сперечатися, переконувати, погоджуватися, не погоджуватися. Та коли рішення прийнято, відповідаю за нього я, і жорстко контролюю його виконання також я, що, звичайно, не виключає гнучкості, маневру. Сподіваюся, це правильна тактика, за три роки існування фірми ми не припустилися жодної помилки, котра могла б нашкодити її діловому іміджу чи фінансовій стабільності.

— Тобто за зовнішньою м'якістю криється диктатор?

— У мене й справді нелегкий характер. Але я не дріб'язковий, не мстивий, у стосунках завжди обстоюю порядність.

У людині ціную професіоналізм. Професіоналам у нас надано повну свободу дії. Для мене цікаві люди з власними, нестандартними підходами до справи. Інколи ми з кимось розлучаємося, але, сподіваюся, без взаємної образи.

— І все ж таки, якими засобами ви підтримуєте особистий авторитет?

— Я про нього піклуюся. Займаюся справою, бачу людей, котрі разом зі мною її здійснюють. Гадаю, авторитет у справі і формується.

— Перемагати, видно з усього, ви вмієте. А програвати?

— Виграш, невдача, програш... Гадаю, це також у розряду слів, необхідних тим, у кого немає своєї справи у житті. Перемога, поразка — лише мить. Вона приходить, минає, але життя ж на ній не спиняється, настає завтра. Життя — це багатомісткий процес. Коли тебе займає лиш одна мета — перемогти, тоді будь-яка невдача, програш зростає до розміру трагедії. Тому ми в УФГ намагаємося працювати не на «перемогу», а на результат. Він реальний, його легко вирахувати. Те, що інші розглядають як невдачу, вважаємо втратою, але тим, хто в русі, вона не страшна.

— Ваша біографія скупа на подробиці. Чи не могли б ви докладніше розповісти про своє сімейне життя?

— Чесно кажучи, не люблю багато говорити про себе, тим більше — про сім'ю. Сім'я для мене — найсокровенніше, внутрішнє, що його я не хочу виносити, як кажуть, напоказ. Дуже дорожу сім'єю і не хочу, щоб хтось випадковим кроком, випадковим словом зробив їй боляче.

— А в житті вам вдається уникнути втрат?

— На жаль, ні. Все менше близьких друзів поруч. Для спілкування з ними лишається так мало часу.

— Ви буваєте гнівним, нетерплячим?

— Так. За це готовий у людей просити пробачення і прошу.

— І вдома буваєте таким?

— Дружина каже, що постійно. Працюю в останні роки інколи по 18 годин на добу. Стомлююся. Але розумію, це лише малою мірою може мене виправдати.

— Ваша дружина, економіст за фахом, продовжує працювати?

— Так, хоча я намагаюся переконати її цього не робити. Синам-школярам добре було б постійно бачити поруч хоча б маму. Та дружина відстояла своє право на власне повнокровне життя.

— Забігаючи наперед і випереджаючи події, хотіла б спитати: яку роль ви відводите дружині у разі обрання вас Президентом — безмовної тіні, яка супроводжує чоловіка в офіційних поїздках і на офіційних прийомах, чи не виключаєте, що їй може бути надана самостійна роль у громадському житті? Адже у багатьох країнах вважають: дружина Президента — це професія.

— Чесно кажучи, над цим я поки що не замислювався. Що стосується «решти» світу, то, скажімо, у США до тієї ролі, що її пані Клінтон намагається грати у житті американського суспільства, ставлення неоднозначне: багато хто вважає, що вона надто самостійна. У нас із цього приводу вкорінилися інші традиції. Їх нелегко подолати. Але я ризикнув би. З глибокої поваги до своєї дружини. Вона багато чому мене навчила. Жінки визначають моральний потенціал суспільства. Гадаю, що в моєї дружини є право стати поруч зі мною.

— Ми так далеко з вами заглянули... А коли вас не оберуть Президентом, чим ви ризикуєте? Чи не лякають вас моральні втрати?

— Ризик у моєму віці — справа нормальна. Ну, не оберуть... Але ж це не позбавить мене ні цікавої роботи, ні, до речі мовити, певного матеріального статку. Я завжди був професіоналом, заробляв гроші чесною працею. Про політичну кар'єру ніколи раніше не думав.

В економіці, бізнесі почуваюсь, як риба у воді. Та задихаюся через те, що в країні не створено нормальної правової бази для підприємництва, незалежно від того, до якої форми власності воно належить. Себе розглядаю як політика-бізнесмена. Вважаю, що сьогодні саме такі люди найбільше потрібні державі.

Я готовий присягнути на Біблії: іду на президентські вибори не задля слави — задля служіння народові України.

— Бог і Біблія, так кажуть люди, які знають вас, для вас не данина часу й моді. Знаю, що є парафія, яку ви відвідуєте. Що для вас Бог?

— Так, я справді віруюча людина і, по можливості, регулярно ходжу до церкви. Віра для мене — головна життєва опора і найвище мірило моїх дій.

— За одним з опитувань громадської думки ви належите до числа найбагатших людей нашої країни. Навіть входите до першого десятка. Рейтингу, складеного податковою інспекцією, я, щоправда, не знаю. Чи точно це?

— Я заробляю гроші чесною працею. Проте зарплата президента УФГ, що я її донедавна отримував, набагато менша від тієї, яку отримують мої зарубіжні колеги. Останніми місяцями — у березні, квітні — я одержував близько шести мільйонів карбованців. За рубежем президенти такої компанії мають тридцять тисяч доларів щомісяця. Правда, у мене є певні пільги — службова машина, дача тощо.

Так, бідним я себе назвати не можу. Та казати про перший десяток — це вже занадто. Гадаю, що й до першої сотні не потраплю.

— Але це, погодьтеся, теж непогано. Ви не боїтеся своєю відвертістю зіпсува[illegible] власний імідж в очах [illegible] борця? Адже нас як із дитинства виховували? Багатий — він-бо останні соки з робочої людини висмоктує...

— Так, на жаль, було таке. А щодо іміджу, то мені найбільше подобаються психологічні підходи до цієї проблеми, вироблені західним суспільством. Там прагнуть не розоряти багатого до межі бідност[illegible] а навпаки — бідну лю[illegible]ну «підтягнути» до ба[illegible]тої.

Так, багато наших співвітчизників чомусь панічно бояться появи поруч людей, котрі заробляють більше за них. Але треба пам'ятати й про податкову систему. В тій самій Америці половина доходу, що перевищує півмільйона доларів, іде на податкові платежі. Це досить пристойні відрахування до державного бюджету, що дає змогу державі підтримувати соціально незахищених людей.

— У ці дні ви зустрічаєтеся з багатьма людьми в різних регіонах України, вас багато про що за[illegible]ують. Чи існують для ва[illegible] незручні запитання?

— Вважайте, саме на такі я й відповідаю ось уже четвертий місяць підряд. За цей час жодних запитань не уникав, хоча зустрічаються й досить жорсткі. Адже свій передвиборчий марафон я розпочав у Західному Донбасі. Шахтарі, металурги, машинобудівники, які до того ж не одержували зарплати по два—три місяці, за словом у кишеню не лізуть. Та складні запитання — завжди інформація до роздумів.

— Чи існує таке, що досі не прозвучало, але на яке ви чекаєте?

— Є запитання, що його я постійно ставлю сам собі: «В чому щастя людини?»

— Ви знаєте на нього відповідь?

— Її кожен шукає сам. Та я для себе знайшов її у можливості творчої самореалізації. І коли виходить зробити щось цікаве й важливе в економіці, бізнесі, політиці, я переживаю хвилини щастя. Бо щастя — це мить успіху.

Розмову вела Людмила ШУШУРІНА.

А ДО ПЕРЕМОГИ БУЛО 1418 ДНІВ І НОЧЕЙ...

Наш старий танк, уральської криці буря...

Сталінград. Винищувач танків з гранатою у руці.

Димок вітчизни найсолодший...

Пам'ятна дата у чорній рамці

(Початок на 1-й стор.)

Зі спогадів учасників тих більш як півстолітньої давності подій, М. Левченка, С. Запорожця, В. Брикова, Є. Товмача та інших, котрі залишилися живі, у пам'яті постають героїчні бойові подвиги захисників Києва, їхня безмежна мужність і трагічна доля. Скільки їх віддало життя за рідну Україну в окопах Київського укріпленого району, на ріках Супой і Трубіж, на інших дільницях фронту! Ось тільки окремі факти: у бою під селом Гоголевим загинуло 1683 бійці і командири зведеного загону матросів Дніпровсько-Пінської річкової флотилії; під Борисполем із 600 чоловік батальйону народних ополченців живі зосталися тільки 80; у Дарницькому концтаборі фашисти знищили 68 тисяч наших військовополонених.

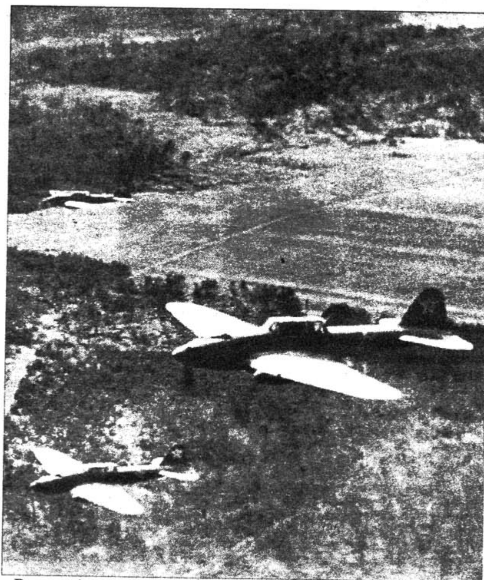
Згадуємо про це, щоб підкреслити, в якому великому боргу ми, живі, перед тисячами полеглих героїв! Хоч як сумно визнавати, але й сьогодні ще, більш як через півстоліття, наші активісти-пошуковці знаходять навколо Києва сотні невідомих солдатських могил, встановлюємо імена полеглих, які протягом довгих років вважалися за таких, які пропали без вісті. Та хіба тільки в районі Києва така ситуація?

Зрозуміло одне: зусиль самих пошуковців-аматорів замало, щоб виявити всіх полеглих на тій війні, відновити їхні імена, вшанувати їхню пам'ять. Давно постала потреба створити з цією метою спеціальну державну службу, а Верховній Раді ухвалити закон про увічнення пам'яті полеглих захисників Батьківщини.

Активісти нашого історико-патріотичного клубу «Пошук» звернулися із закликом до широкого загалу: йдучи назустріч 50-річчю визволення України і 50-річчя Перемоги над німецько-фашистськими загарбниками у Великій Вітчизняній війні, посилити пошуки могил полеглих воїнів, партизанів, патріотів-підпільників, скласти їм належну данину пам'яті!

Георгій ЯСЄВ,
голова ради Київського міського історико-патріотичного клубу «Пошук».

Фото військового фотокореспондента Олександра ДМИТРІЄВА.

Радянські штурмовики атакують залізничну станцію на північний схід від Варшави.

Солдатський улюбленець, фельдмаршал Кутузов...

Німецька делегація на підписанні Акта про беззастережну капітуляцію гітлерівської Німеччини. Берлін, Карлхорст. 9 травня 1945 р.

Життя Рад: вибори 26 червня

Іван САЛІЙ: НЕ МОЖУ БУТИ СПОКІЙНИЙ...

Передвиборчий марафон на посаду мера столиці України наближається до фінішу. Претенденти — а їх шість — в міру можливостей переконують киян зробити правильний вибір, проголосувавши за програму, реалізація якої зробить місто заможним, зручним для його жителів, сучасним.

Серед інших, безумовно, достойних претендентів, чи не найбільше шансів має відомий в Україні політик, неординарна особистість, людина цікавої долі Іван Салій. От уже протягом майже десяти років він перебуває у вирі політичних подій, перемагає, зазнає поразок, але не здається. Невдача на виборах до Верховної Ради, здавалося, мала б змусити його відступити. Але ні — Іван Миколайович знову намагається переконати киян, що він потрібен містові.

Кореспондент «Голосу України» взяв інтерв'ю в Івана Салія.

— Іване Миколайовичу, давно стежу за вашою діяльністю. Були в ній і злети, і невдачі. І що прикро, як тільки ви досягали якоїсь вершини, як тільки починалася справжня робота — вас усували, позбавляючи можливості реалізувати задумане. Чи не вважаєте ви себе людиною нереалізованих можливостей?

— Ні, не вважаю. Хоч частка правди у ваших словах є. Скажімо, якби б я попрацював на Подолі ще хоча б два роки, то, певний, що завершив би все задумане. Андріївський узвіз таки став би київським Мон-Мартром — з театрами, готелями, майстернями художників. Думаю, що не тільки прибутку додав би, й милував киян своєю красою масив Гончари-Кожум'яки, де роботи й досі не завершено. Розв'язали б проблеми і Мостицького масиву, і Пущі-Водиці.

— Коли вас не обрали депутатом Верховної Ради, та ще й на Подолі, де ви так багато зробили, — не образилися?

— Яка може бути образа! Певне недопрацював. Хоча як було допрацювати, коли проти мене боролися аж надто підступно. Власне кажучи, мене не обрали, а судили — і виборці, і опоненти. Я за весь останній 70-річний період нашої історії мав просити вибачення за діяльність всієї КПРС. А ще — за всі негаразди часів перебудови й незалежності — аякже, був тим при керівному кріслі, то відповідай, чому нині життя таке злиденне.

— А ще така репутація: «Салій півміста вкрав...»

— Авжеж. А після того доведи, що ти не верблюд. Я й тепер не буду виправдуватися, скажу лише, що коли б я взяв хоч галузку, то владні структури, які мене так «люблять», уже якось справилися б з одним Салієм, знайшли б привід. Але це боротьба. Не дуже чесна, але боротьба. Зрештою, роки минають, а мене не залишають, все борються. А боротися можна лише з тим, хто чинить опір.

Нереалізовані можливості, кажете? Що ж, будемо вважати, що всі грають на полі, а я в резерві. Випустили на поле на п'ять хвилин і забрали, щоб не розігрався, щоб не потрапив до основного складу. Але ж можливості залишаються зі мною...

— Та коли постійно бути в резерві, не діяти, не працювати, то втрачається почуття реальності...

— Хто вам сказав, що я не працюю? Я надзвичайно напружено працюю над проблемами міста. Чим гірша ситуація в комунальному господарстві, міському транспорті, тим інтенсивніше я шукаю виходу з кризи, шляхів її подолання, отже тим більше місту потрібні будуть і мій досвід, і мої знання.

Але мене турбує ще одна не менш важлива проблема: кияни звикають жити погано, їх привчили, що жодних надій на владу немає. Взимку і навесні в квартирах було холодно, масла перевиробництво, а купити його в змозі не кожен, цукор за державними цінами через дорожнечу теж уже не потрібен, а ніхто не обурюється і не пікетує ані Київраду, ані держадміністрацію. Я не закликаю до непокори, але така тупа байдужість і принижує, і тривожить.

Ще півтора року тому ми здавали понад один мільйон квадратних метрів житла для тих, хто перебуває у квартирній черзі, і були невдоволені. А нині за результатами першого кварталу від річної програми здано лише чотири відсотки житла. Навіть коли уявити таку фантастичну картину, що повернеться планова система господарювання, а владу візьмуть більшовики, то й вони не в змозі будуть до кінця року домогтися цього показника — мільйона квадратних метрів житла.

І невдоволених немає. А щоб влада думала, працювала на благо киян, рухалась уперед, вона має постійно відчувати дихання городян в потилицю. Ми не маємо права бути байдужими.

— Але ж і стреси — не краща опора в роботі?

— Це ви про ті часи, коли Салія звинувачували в тому, що його розпорядження «трясуть» місто? Я вважаю, що краще прийняти помилкове рішення, яке можна потім виправити, ніж зовсім не приймати його. А згадайте, скільки моїх розпоряджень було скасовано Президентом як помилкові і скільки з них «повернулися», але вже в новому авторстві?

Та хоча б у чому мене звинувачували, я й досі не шкодую, що було зроблено рішучі кроки у впорядкуванні питань оренди, бо ми змусили цінувати власність, яка належить усім киянам. Держадміністрація тоді запропонувала регульований продаж житла — до 20 відсотків. А нині його можна продавати без обмежень. Але що ж тоді одержать кияни, які перебувають у черзі, та ще й за таких темпів спорудження житла?

— Іване Миколайовичу, ви маєте таку інформацію, випустивши яку у світ, могли б легко перекрити усі «аргументи» ваших конкурентів. Але жодного разу не зробили цього...

— І не робитиму, бо маю власні принципи гідності.

— Вам дістається, як нікому. І все ж ви йдете й на ці вибори. Що приваблює вас у такій діяльності — слава, гроші, задоволення амбіцій?

— Ще запитайте, чи я не владоголік, як написала про мене одна з газет. Так от — ані перше, ані друге, ані третє. Які вже тут слава, амбіції, а тим більше — гроші! Я просто не можу бути спокійний, коли бачу, як наше місто політично перетворюється в селище міського типу.

Ми втратили політичну оригінальність, не любимо нічого такого, про що б заговорили, приїхали б повчитися, що було б об'єднавчим для Львова і Донецька, Луганська і Севастополя. Тільки тоді Київ виконував би функції столиці.

І я знаю, як це зробити, тому й балотуюся на посаду мера.

— Це була ваша ідея — пам'ятаю, як ви її відстоювали на всіх рівнях, долаючи неймовірний опір.

— До певної міри ідея моя, але ж її закладено до проекту Закону про столицю. До речі, його й донині не прийнято, вважаю, з політичних міркувань.

— Ви й досі переконані, що цей крок прогресивний?

— Так. Вибори мера, голів Рад вперше дадуть можливість слугувати людям, а не депутатам. Адже коли мера обирають депутати, то він зобов'язаний буде служити їм. І варіант, що вони тебе обрали, вони й знімуть — цілком можливий.

А обрання киянами для мене — вершина довіри, яка дає можливість відстоювати інтереси людей. Переконався на власному досвіді: Києвом нині керує хто забажає, не враховуючи при цьому інтереси його мешканців.

Навіть у вищих ешелонах влади їх нехтують. Я, глава держадміністрації, призначений Президентом, все щось просив у Президента. На наші запити і Президент, і інші вищі службові особи могли собі дозволити взагалі не відповідати.

А коли з запитом виходитиме мер, обраний усім населенням, то вже шануйтеся, начальники, звітуйте перед народом. А проблеми в нас глобальні, потребують якнайпильнішої уваги з боку і Верховної Ради, і Президента, й уряду.

— Яка, на вашу думку, має бути структура виконавчої влади в місті?

— Її розробило наше громадське об'єднання «Вибір». Києву потрібна державна міська дума, яка працювала б на постійній основі. Виконавча влада не повинна бути безконтрольна — депутатам Київради для цього слід надати широких повноважень.

Глибоко переконаний: влада в Києві повинна мати тіньовий кабінет, який не давав би спокійного життя своїм візаві. Я насамперед спровна створив би для такої альтернативної влади матеріальні умови, щоб вона могла плідно працювати.

Інтерв'ю вела Валентина ПИСАНСЬКА.

І суд не управа?

Прийшла одного разу до голови Великодимерської сільської Ради народних депутатів Броварського району Київщини А.Бочкарьова група односельців із заявою про надання дозволу на проведення зборів виборців з висунення кандидата на посаду голови сільради Н.Толочко. Що тут поробиш? Завізував заяву. Подався Анатолій Борисович разом з головою сільської виборчої комісії В.Хомичем на ті збори. І що вже вони там не говорили, як тільки не переконували. Попервах це вплинуло: восьмеро присутніх спішно подалися геть. Залишилися найстійкіші.

Усі 22 виборці розписалися в списку і наполягли на таємному голосуванні.Тоді А.Бочкарьов додатково висунув і власну кандидатуру. Його прізвище теж внесли до списку кандидатів. Але коли лічильна комісія підбила підсумки таємного голосування, з'ясувалося, що за нього подано лише один голос. 20 чоловік віддали перевагу Н.Толочко. Що вдієш? Нокаут.

Але 13 травня сільська виборча комісія ухвалила визнати рішення зборів виборців 7 травня недійсним.

Та справедливість торжествувала в суді. Рішенням Броварського районного суду від 8 червня позов кандидата на посаду голови Ради Н.Толочко задоволено, рішення Великодимерської сільської виборчої комісії від 13 травня скасовано, натомість комісію зобов'язано зареєструвати Ніну Кирилівну Толочко кандидатом на посаду голови Великодимерської сільської Ради народних депутатів. Рішення оскарженню не підлягає. А от в комісії ігнорують рішення суду. І не реєструють Ніну Кирилівну Толочко кандидатом на вказану посаду.

Чи знайдеться управа на сільську комісію?

Володимир ХАРКОВИЙ.

Велика Димерка
Броварського району
Київської області.

ЗВЕРНЕННЯ

трудового колективу Східного гірничо-збагачувального комбінату до Президента України, Верховної Ради і уряду України

27 червня 1994 року держави СНД відзначатимуть ювілей атомної енергетики. Сорок років тому в Обнінську було вироблено перший кіловат електроенергії на атомній електростанції. Сьогодні 17 % електроенергії на планеті і 30% у Європі виробляють на АЕС. Близько 40% електроенергії в Україні виробляють на її атомних електростанціях. І дуже боляче усвідомлювати колективу, що підприємство, з якого власне і розпочиналося мирне використання ядерної енергії, практично підведено до межі, переступити яку Україна не має права.

Східний гірничо-збагачувальний комбінат — єдине в Україні підприємство з підземного видобування й перероблення урану, який використовують у вигляді сировини для виробництва палива атомним електростанціям. Незважаючи на розвал фінансово-кредитної системи, недосконалість валютного регулювання, незадовільне матеріально-технічне постачання, комбінат зусиллями дванадцятитисячного колективу трудящих виконав державне замовлення 1993 року, а також п'яти місяців поточного року на випуск уранового концентрату.

Протягом останніх шести-восьми місяців підприємство працює за умов гострої нестачі коштів через неплатежі за вироблену продукцію.

Після підписання угоди між США, Російською Федерацією і Україною про демонтаж й вивезення з території України ядерних боєголовок уряд України прийняв єдино правильне рішення — створити тимчасовий державний резерв уранового концентрату з подальшим його використанням для виробництва ядерного палива атомним електростанціям України.

Протягом березня-травня 1994 року підприємству сплачено близько 20% виробленої продукції. Заборгованість держави підприємству на сьогодні становить 224, 4 млрд крб. Комбінат поставлено на межу повної зупинки виробництва. Для підтримання життєдіяльності як шахт, так і енергетичних об'єктів потрібно понад 45 млрд крб. щомісячно, в той же час витрати підприємства на випуск продукції становлять 72 млрд крб. на місяць. Прості розрахунки показують, що немає рації зупиняти виробництво, бо витрати неминучі. За цих умов Україна може тільки згубити свою сировинну базу, запасів якої вистачить більше ніж на сто років роботи атомних електростанцій України. По суті, уранова провінція в Кіровоградській області являє собою другий Донбас з цього виду палива, а ці багатства належать народові України.

Невже уряд України не може вишукати кошти для сплати боргу підприємству за вироблену продукцію. Адже за зупинкою Східного ГОКу неминуча зупинка інших підприємств 75-тисячного міста Жовті Води, 30-тисячного шахтарського селища Смолине і деяких інших підприємств Кіровограда, бо об'єкти енергопостачання перебувають на балансі комбінату.

Держкоматом України, враховуючи становище, яке створилося, з 1 червня 1994 року звернувся до Кабінету міністрів України з пропозицією про розв'язання вказаних проблем, але й по сьогодні вони не розглянуті, а відлік часу вже йде не в добах, а в годинах.

Україна сьогодні переживає енергетичну кризу, яку всі ми особливо відчули в зимовий період. І багато хто пам'ятає слова Президента України в той час: «Україну збереже атомна енергетика». Як скоро відбудеться відродження України, чимало залежатиме й від наших сьогоднішніх зусиль в розвитку ядерної енергетики, а отже, і в виробництві сировини для виготовлення ядерного палива. Не зайве згадати, що економічні «дива» Японії, Німеччини й Південної Кореї — прямий наслідок використання цими країнами дешевої енергії розщеплення атому.

Ми звертаємося до голосу розуму, Президента України, Верховної Ради і уряду України з проханням зберегти єдине уранове виробництво в Україні, і тим самим забезпечити незалежність ядерної енергетики України.

За дорученням трудового колективу:

генеральний директор М. І. БАБАК,

заступник генерального директора з економіки А. П. НЕКРАШЕВИЧ.

16 червня 1994 р.
Жовті Води
Дніпропетровської області.

Партизанськими стежками

В урочищі Лопатень, що в Цуманських лісах Ківерцівського району, де в 1942—1943 роках були розташовані бази партизанських загонів, відбувся обласний зліт партизанів-підпільників Волині, присвячений 50-річчю визволення України і Волинської області від німецько-фашистських загарбників. Сюди з'їхалися партизани з усіх міст і районів області, прибули гості з Рівненщини та Білорусі. Святкування відбулося біля Лопатинського меморіального комплексу «Партизанська слава», неподалік якого і донині збереглися партизанські землянки. До підніжжя пам'ятника героям-партизанам лягли букети живих квітів. А під кінець свята присутні партизани-підпільники пригостилися солдатською кулішем. У роботі обласного зльоту взяли участь представник Президента у Волинській області Юрій Ленартович та голова Волинської обласної Ради народних депутатів Борис Климчук.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

Словаки повертаються до Долинської

Угоду про відновлення й остаточне завершення будівництва тієї частини Криворізького гірничо-збагачувального комбінату окислених руд, яку здійснювала колишня ЧССР, підписала словацька делегація, яка днями відвідала місто Долинську. Її очолював президент акціонерного товариства ВСЛ «Кошіце» Петер Гринко. Почали працювати над розконсервацією об'єктів півтори сотні словацьких спеціалістів. Уклали угоду і з румунською стороною, їхня фірма «Аком», що веде в Долинській будівництво хлібозаводу, направляє своїх спеціалістів до промзони комбінату. Тривають переговори з болгарами і німцями. Та й український уряд, прийнявши постанову від 29 квітня ц. р. про фінансування будівництва КГЗКОРу та реконструкцію пов'язаних з ним об'єктів Новокриворізького та Південного гірничо-збагачувальних комбінатів, дав зрозуміти, що він таки за те, щоб завершити одну з найбільших будов колишнього СРСР, яка обіцяє Україні в недалекому майбутньому неабиякі прибутки.

Микола ВОЛОК.

Кіровоградська область.

Леви помолодшають...

Через 55 років повернувся до рідних місць – Львова і Дрогобича Йозеф Домбергер, віце-президент міжнародної організації «Бнай бріт», яка об'єднує 500 тисяч членів із 40 країн світу і займається розмаїтими гуманітарними програмами. Невдовзі філія цієї організації буде відкрита у Львові. Під час зустрічі з гостями представники єврейської громади відзначили, що місцева влада приділяє багато уваги національним меншинам. Незабаром у Львові діятиме єврейська школа. Оскільки Йозеф Домбергер та його син репрезентують і одну з великих будівельних фірм Німеччини, під час зустрічі з керівниками органів влади, представником Президента Степаном Давимукою та мером Василем Шніцером, зайшла мова про можливі інвестиції. Гості сказали, що їх вразили старовинні архітектурні ансамблі у центрі Львова і вони готові вкласти свою частку у збереження цих мистецьких цінностей для людства. Невдовзі вони прийдуть до Львова з конкретними пропозиціями.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львівська область.

Дитсадок для... першокласника

Новий дитячий садок незабаром відкриється в 102-му мікрорайоні Кіровограда. Його господарями стануть... першокласники сусідньої СШ № 35. А все тому, що дітей у новому мікрорайоні багато і в школі замість 3—4 паралельних перших класів набирається 6—8. От і вирішили шестиліток, яким треба поєднувати уроки, сон та ігри, оселити в новозведеному дитсадку. Споруджує його державне інвестиційне підприємство «Добробуд».

Микола ВОЛОК.

Кіровоград.

«Прочитайте знову тую славу...»

Щойно з друку

Може, якби й у нашому дитинстві настільною книжкою стала ось ця — «Перша Конституція України гетьмана Пилипа Орлика. 1710 р.», то зовсім іншим уже було б життя — розумнішим, цивілізованішим, благороднішим. Тепер бодай не з нуля починали б... Та не пощастило не лише нашому поколінню, а й багатьом попереднім. То хоч дітям й онукам нехай правда відкривається. А вона в тому, що не завжди ми були народом на задвірках Європи. Навпаки — перед вели — у політичній думці, у гуманності, освіченості. Прикладом цього може бути й текст Конституції, складений в один з найважчих періодів життя України, коли після перемоги Петра І над військами Карла XII та Мазепи було розгромлено козацтво, зруйновано Січ. Саме з метою врятувати соборність України, її незалежність і козачину було створено цей документ, що й нині вражає глибиною політичних міркувань, передбачень та зрештою й мрій.

А випустило в світ цю пречудову книжку, оформлену художником Олексієм Штанком, видавництво «Веселка». До неї доклало добрих рук чимало талановитих людей. Спочатку було знайдено текст Конституції, перекладено з латини, підготовлено наукові примітки тощо. Це зробили Омелян Пріцак, Мирослав Трофимук, Олександра Трофимук та інші. Слід зазначити, що у видавництві «Веселка» вже вийшло чимало дуже корисних і пізнавальних книжок для дітей з історії України.

Людмила БАРАНЕВИЧ.

ДОРОЖНЯ МІЛІЦІЯ: КАБЛУК ЗАВЖДИ НА СТАРТЕРІ

Близько півночі 11 червня працівники Державтоінспекції підняли на ноги Недригайлівську райлікарню, що на Сумщині. Вони привезли сюди двох потерпілих — І.Бузова та П.Темченка, сторожів радгоспу «Недригайлівський». Коли лікарі привели обох до тями, з'ясувалося: вони поверталися з роботи додому парокінним возом. У селі Вільшана легковий автомобіль на повному ходу врізався у підводу. Від неї практично нічого не лишилося, дісталося й коням. Невідомий водій з місця пригоди втік.

Перед капітанами В.Харченком, С.Білоцерківським та Ю.Бойком стояло завдання не з легких. Речових доказів не густо. Працювали до ранку. А коли завітали до оселі О.Науменка, заступника директора Роменського товариства з обмеженою відповідальністю «Олімп», той був здивований не менш, ніж зляканий. Здавалось, надійно замів сліди, і ось маєш. Доведеться відповідати перед законом.

Нестиме відповідальність за розбій на дорозі й М.Щигорцов, тваринник колективного сільгосппідприємства «Заповіти Ілліча» Глухівського району тієї ж Сумської області. Повертаючись серед ночі 9 червня напідпитку додому, натрапив на велосипедиста. Недовго думаючи, Щигорцов провів експропріацію, ще й стусанів надавав чоловікові. Добре, що неподалік — пост Глухівського відділу дорожньої міліції. По гарячих слідах капітан М.Калітін, старшина Г.Ковтун та сержант Ю.Чмирков аж у селі Масензівка наздогнали крадія.

Перед нами лиш два характерні приклади із службових буднів дорожньої міліції. Цей новий підрозділ у складі Державтоінспекції створено восени минулого року. Бо загострилася криміногенна ситуація на автомагістралях України, почастішали розбійні напади на водіїв з боку поодиноких зловмисників та організованих груп. Дорогами везуть крадене — сільгосппродукцію, кольорові й рідкоземельні метали, пально-мастильні матеріали, автомобілі, металопрокат, усе — за межі держави. Протистояти цьому якраз і покликана дорожня міліція.

Звичайно, у цієї служби безліч проблем. Це й укомплектування людьми, і постійна боєготовність, і будівництво чи ремонт приміщень, і пошук додаткового транспорту. Відчутно допомагають уряд, керівництво МВС. Усі пости дорожньої міліції оснащуються ЕОМ, іншими засобами оперативного зв'язку.

Є вже відчутні результати у роботі. У травні й першій декаді червня працівники дорожньої міліції та дорожньо-патрульної служби розкрили 1350 злочинів, з яких майже 94 відсотки — по лінії карного розшуку. По гарячих слідах розшукано 385 крадених транспортних засобів, 365 водіїв, котрі покинули напризволяще потерпілих на місці аварії. Вдалося запобігти 1281 спробі незаконного вивезення з України товарно-матеріальних цінностей на суму понад 30 мільярдів карбованців.

Віктор КОРНІЮК,
полковник міліції.

ФІРМА ПІВСТОРІЧЧЯ ПРАЦЮЄ ДЛЯ КИЄВА,

тому її керівник балотується до міськради

Історія тресту «Київміськбуд-5» ГоловКиївміськбуду сягає ще воєнних днів. Саме тоді будівельно-монтажна частина № 300, на основі якої і створювався трест, розгорнула капітальне будівництво у багатьох районах столиці. Зводились або відновлювались Київський політехнічний інститут, будинок цирку, школи і дитсадки, лікарні й поліклініки.

А вже відтоді, як будівельну частину № 300 зробили бойовою одиницею тресту «Київміськбуд-5», тобто з кінця п'ятдесятих, розпочинається забудова піщаної, майже дощент зруйнованої Дарниці.

Темпи, з якими будувалася індустріальна Дарниця, вражають. Протягом нетривалого часу стали до ладу 14 наукових закладів, серед яких — Інститут неорганічної хімії, мединститут та інші, 34 промислових об'єкти, готелі «Славутич», «Братислава», «Турист», 5 кінотеатрів, 76 шкіл, 145 дитсадків, введено в експлуатацію більш як 8 млн. квадратних метрів житлоплощі, потужна житлово-комунальна інфраструктура.

З погіршенням інфляційного клімату трест першим зазнав фінансових втрат, оскільки капітальне будівництво потребувало довгострокових інвестицій, а коштів бракувало навіть на виплату заробітної плати. Кадри танули на очах... Саме у цей складний період на чолі тресту став молодий інженер-будівельник Микола Шпак. І баштові крани на будівельних майданчиках не завмерли. Щоправда, банківські установи і постачальники будматеріалів вже мали справу не з трестом, а з будівельно-монтажною фірмою «Дарниця» корпорації «Київміськбуд», яка стала його правонаступницею. «Дарниця» першою відгукнулася на заклик Мінчорнобиля споруджувати передусім об'єкти оздоровчого профілю. І вже будує дитячу лікарню у Боярці, райлікарню у Баришівці, хірургічний комплекс у Березані тощо. Фірма «Дарниця» і її керівник Микола Шпак покладаються, здебільшого, на власні сили і сили своїх ділових партнерів. І перший позитивний результат такої політики — кадри, які раніше пішли в комерційні структури, почали повертатися.

Напередодні свого півстолітнього ювілею колектив фірми, що називається, занурений у клопоти. Ось і ще один: усі підтримують свого шефа Миколу Шпака, який балотується до Київради по Дніпровському виборчому округу № 19. До речі, за нього вболівають не тільки будівельники, а й тисячі новоселів Дарницького і Дніпровського районів.

Продиктовано в номер

Ліберал-демократи — за В.Ланового

Ліберально-демократична партія України напередодні виборів Президента та депутатів місцевих Рад виступила з заявою, в якій підкреслюється той факт, що єдина в Україні партія спромоглася висунути кандидата на пост Президента — Соціалістична. ЛДПУ вважає, що перемога лівих сил на майбутніх виборах «означала б повний крах України як держави» і пропонує всім демократичним силам підтримати кандидатуру В. Ланового, «який послідовно виступає за здійснення економічних ринкових реформ в Україні».

Українець — персона нон-грата

За часів існування Союзу звичайною була ситуація, коли мешканці прикордонних районів Росії й України жили «тут», а працювали «там». Занедавна 36 наших громадян, мешканців Середино-Будського району, щодня їздили в місто Суземку Брянської області, де працювали на місцевому заводі «Стріла». Та, згідно з указом Президента Єльцина «Про залучення і використання в Російській Федерації іноземної робочої сили», українських робітників, які не мають офіційного дозволу Федеральної служби зайнятості Росії, звільнено з роботи. Люди залишилися без засобів до існування, хоча чимало з них пропрацювали на «великого» сусіду 20 і більше років. Найближчим часом така ж доля спіткає, певно, ще 200 серединобудців, які працюють у Суземському районі. Сумські власті поки що утримуються від аналогічних кроків, сподіваючись, що з російського боку вистачить здорового глузду припинити дискримінаційні заходи щодо громадян України.

Взяли і справу припинили...

Минулого тижня Ворошиловський райсуд Донецька виніс, нарешті, окрему ухвалу щодо заяви Генпрокурора України. Йдеться про горезвісний референдум, який відбувався паралельно із виборами до ВР України 27 березня. Тоді Генеральна прокуратура визнала цей захід, проведений під «егідою» місцевої облради незаконним. І ось, майже через три місяці визначився і райсуд: справу припинено на підставі пункту 1 статті 227 Цивільного процесуального кодексу України. Подібні заяви, вважають у Донецьку, може виголошувати лише Конституційний суд республіки...

Колектив апарату Кабінету міністрів глибоко сумує з приводу трагічної загибелі завідуючого відділом Кабінету міністрів

КОНДРАТА
Олега Омеляновича

і висловлює співчуття родині покійного.

Продиктовано в номер

Розмова з послом

Заступник Голови Верховної Ради України О.Дьомін прийняв Надзвичайного і Повноважного Посла США в Україні У.Міллера на його прохання. Посол висловив вдячність за ретельну організацію і чітке технічне забезпечення міжнародної парламентської конференції «Досвід, форми та методи парламентської діяльності», що працювала у Верховній Раді України протягом трьох днів. Під час зустрічі відбувся також обмін думками з питань, які становлять інтерес для обох сторін.

Відповідно до міжнародних норм

У Братиславі відбулося засідання групи експертів України і Словацької Республіки, в результаті якого підписано протокол щодо створення двосторонньої українсько-словацької комісії з питань національних меншин, освіти та культури. Погоджено також принципи діяльності комісії. Сторони заявили про свою готовність співпрацювати у вирішенні питань, пов'язаних з гарантуванням прав осіб, які належать до національних меншин в обох країнах, висловили намір забезпечувати цим особам оптимальні умови для життя відповідно до міжнародних норм.

Гарант стабільності

Комітет національної оборони литовського сейму підтримав ратифікацію Договору про дружбу і співробітництво, підписаного президентами Литви і України. Тісні взаємовідносини двох країн, яких пов'язує тисячолітня дружба та історія, актуальні саме сьогодні. Вони — один з гарантів стабільності Балтії і всієї Центральної Європи, вважають у Литві.

Нальоти і вибухи

Ізраїльські військово-повітряні сили завдали другого за останні два дні нальоту по базах проіранського шиїтського угруповання «Хезболлах» у Південному Лівані. Одночасно надійшло повідомлення, що десятки віруючих було вбито й поранено в результаті вибуху бомби, закладеної терористами у меморіальному комплексі у місті Мешхед на північному заході Ірану.

Співробітництво у рамках ВПК

У результаті візиту до Білорусі делегації Міністерства оборони Росії підписані документи щодо співробітництва у військово-технічній галузі. Зокрема, передбачається вихід на прямі зв'язки російських і білоруських підприємств оборонного комплексу, а також встановлення єдиного рівня цін на продукцію цих підприємств.

«Телекомунікація-94»

В Києві розпочала роботу міжнародна спеціалізована виставка «Телекомунікація-94». Її організатором виступила німецька фірма «Мессе-унд аусштеллюнгсгезельшафт ост-хандель консалтинг МБХ» при сприянні Національного виставочного центру при Кабінеті Міністрів України. «Наша фірма має великий досвід роботи в Україні, — сказав на відкритті експозиції президент фірми Манфред Вальбрьоль. — Попередні виставки мали певний успіх: створені й діють СП по виробництву засобів зв'язку, українські підприємства закупили деяке обладнання. Сподіваюсь, що продукція більш як 40 всесвітньо відомих фірм, представлених нині, зацікавить спеціалістів в Україні». Крім іноземних фірм у виставці, яка працюватиме до 24 червня, беруть участь українські «Інфоком Гмбх», «Моторола Гмбх».

Іво БИЧЕВСЬКІ: «Суверенність України — в стратегічних інтересах Польщі»

Як відомо з висловів українських керівників, Україна розглядає Польщу як стратегічного партнера в Центрально- Східноєвропейському регіоні, що є запорукою стабільності й безпеки обох держав. У той же час Польща і самостійно, і як член так званої Вишеградської групи держав постійно заявляє про своє наполегливе бажання стати членом НАТО і саме так спробувати заповнити вакуум безпеки, що між Сходом і Заходом Європейського континенту. Чи не постає в такій ситуації якихось суперечностей в україно-польських відносинах, чи не змінює це геополітичну обстановку в регіоні, — саме ці питання коментує заступник міністра закордонних справ Польщі Іво Бичевські, з яким за допомоги центру «Нова мова» та фонду «Євразія» зустрілася група українських журналістів. Слово І.Бичевські:

Актуальне інтерв'ю

— Зміни на польській політичній сцені не справили жодного впливу на пріоритети в зовнішній політиці Польщі, бо в нас існує консенсус основних політичних сил щодо головних засад функціонування і розвитку держави. А нашими незмінними зовнішньополітичними пріоритетами є членство в НАТО, якомога ближчі контакти з Європейським Союзом.

А щодо країн Вишеградської групи, то можна стверджувати, що в них нема стандартних поглядів на багато важливих європейських питань. Це тому, що ця група держав не була уконституйована чи функціонально організована. Вишеградська група виросла з певних серйозних проблем і пошуків їх спільного розв'язання, необхідність котрого постала перед всіма країнами в період розпаду Варшавського пакту, РЕВ і виникнення наших спільних устремлінь до європейської інтеграції. Сьогодні у Вишеградській групі певне затишшя, спричинене тим, що Польща й Угорщина вже є асоційованими членами Європейського Союзу, а Чехія і Словаччина ще прямують до цього.

—А як Польща оцінює американську програму «Партнерство заради миру»: як інтеграційний механізм чи як створення санітарного кордону між Заходом і Сходом?

— Той факт, що Польща хоче інтегруватися до різноманітних європейських структур, у жодному разі не свідчить про її бажання зіпсувати відносини зі своїми східними сусідами. Більше того, на наше можливе членство в НАТО і Європейському союзі ми дивимося як на поширення зони стабільності й безпеки на країни Центральної і Східної Європи. Тому нераціонально казати, що наше прагнення на Захід спрямоване проти Сходу, на ізоляцію від України чи Росії. Ми — за те, щоб і Росія приєдналася до процесу європейської інтеграції, а «Партнерство заради миру» дає такий шанс.

— Ви сказали, що, інтегруючись до Європи, поширюєте зону стабільності й безпеки. Тож якщо хочете безпеки, то це означає, що є небезпека. Кого чи чого боїться Польща?

— Я більше говорив би про сферу стабільності і цілком щиро скажу, що сьогодні ми не бачимо жодної військової загрози для Польщі. Ми вважаємо, що Польща вже давно убезпечена від військової загрози. Але те, чого ми можемо боятися, — в певних дестабілізаційних процесах, котрі не виникають через свідому чиюсь злу політичну волю. Вони виходять з певних економічних процесів, які відбуваються в різних країнах Східної і Центральної Європи через труднощі трансформації. Ми, приміром, боїмося неконтрольованої міграції, економічних негараздів, які могли б впливати на наш ринок тощо.

— Чи є якісь економічні чинники, котрі зумовлені ринковими реформами і впливають на зовнішню політику Польщі?

— На це загальне запитання може бути й загальна відповідь: внутрішня політика, звичайно, впливає на зовнішню. Польська зовнішня політика була б значно ефективніша щодо східних сусідів також, якби ми мали на це більше засобів. Все впирається в питання можливості реалізації наших зовнішньополітичних концепцій. Але, повторюю, наші головні зовнішньополітичні засади принципово не змінюються з 1989 року.

— Чи польське МЗС також вважає, що Україна для Польщі є стратегічним партнером? Чи якась інша формула?

— Польська сторона цілком поділяє в цьому питанні точку зору України, виходячи з того, що наші відносини перебувають на рівні стратегічного партнерства. Як ви знаєте в 1992—1994 роках створено солідну правову базу для всебічного україно- польського співробітництва. Ми на різних рівнях повторювали це не раз, і я сьогодні повторюю ще раз: суверенність України — це, безумовно, в стратегічних інтересах Польщі. Я хотів би особливо звернути увагу на декларацію про формування принципів україно-польського партнерства, яку нинішньої весни у Варшаві підписали міністри Олеховський і Зленко. В першому абзаці цієї декларації саме й сказано про стратегічний вимір нашого партнерства.

Записав Володимир СКАЧКО.

Київ — Варшава — Київ.

Фотофакт

Столиця Тібету високогірне місто Лхаса не тільки головний релігійний центр ламаїзму в Азії, а й відомий виробництвом чудових килимів. Технологія їх виготовлення та основи орнаменту, за словами місцевих мешканців, були розроблені більш як 200 років тому. Навчитися цьому ремеслу до Лхаси їдуть з усього Тібетського автономного краю КНР.

На знімку: робітниці килимової фабрики в Тібетській столиці КНР.

Фото ІТАР—ТАРС

Таємне стає очевидним

Перебіжчик застерігає

Черговий північнокорейський перебіжчик заявив на прес- конференції у Сеулі, що КНДР має можливість повністю знищити населення Південної Кореї не так ядерною, як біохімічною зброєю. Навівши ці свідчення, 26-річний сержант Корейської народної армії (КНА) Лі Чхун Гук, прибулий через третю країну до Республіки Корея, повідомив також, що приблизно в листопаді минулого року військовослужбовцям КНДР відкрито сповістили про наявність у країні ядерної зброї.

Лі Чхун Гук служив в управлінні із захисту від зброї масового ураження при генштабі народних збройних сил КНДР. За його словами, випробування біохімічних озброєнь, розроблюваних у пхеньянському університеті імені Кім Ір Сена, Інституті воєнної медицини КНА та НДІ бактеріології, проводили на політичних в'язнях. У червні минулого року поблизу хімічного заводу в гірській провінції Чагандо стався витік отруйних речовин, після чого жителі страждали на головний біль і з'являлися на світ діти з природженими фізичними вадами, повідомив перебіжчик.

ІТАР—ТАРС.

Власкори повідомляють

Боротьба з іменами і пам'ятниками

За програмою днів слов'янської писемності та культури, що проводилися у Молдові Слов'янським фондом, більшість свят проходила в українських селах. Особливо в лівобережній частині республіки, сусідньої з Україною, де національний побут, традиції і мову збережено.

Відкриття слов'янського свята розпочалося з виставки творів українських художників у кишинівській російсько-українській школі імені І. Нечуя-Левицького. В заходах брав участь посол України в Молдові Віталій Бойко.

За словами Ю. Максимова, котрий представляє українську діаспору в Слов'янському фонді, свято профінансували промислові підприємства, з державної скарбниці допомогу не надавали.

Дещо похмурими видалися ці дні в українській школі № 8 столиці Молдови, котрій відмовили в праві носити ім'я Тараса Шевченка. Кишинівська мерія мотивувала своє рішення таким чином: Шевченко нічого спільного з Молдовою не має. Спроби українських викладачів довести добре ставлення Великого Кобзаря до волохів, предків нинішніх молдован, виявилися марними.

Аналізуючи ситуацію, українська діаспора проводить аналогію між вето, накладеним на ім'я поета кишинівською мерією, і фактом знесення його пам'ятника в Бухаресті. Хоча посол Румунії в Кишиневі на зустрічі з представниками національних меншин у Держдепартаменті з національних відносин запевнив, що цей випадок не характерний і з державною політикою Румунії нічого спільного не має.

Світлана ЧАЛА.

Кишинів.

«Треба працювати, а не дні рахувати»,

— сказав представник Президента у Волинській області, один з трьох претендентів на посаду голови обласної Ради народних депутатів Юрій Ленартович

Майже два роки Юрій Ленартович працював заступником глави Волинської облдержадміністрації. Нині представник Президента на Волині. Лічені дні залишилися, коли президентські структури складуть свої повноваження. Як не дивно, а Юрій Сильвестрович працює на повну силу, добросовісно виконує свої обов'язки. На численних зустрічах у колективах сміливо висловлює власну точку зору на найболючіші проблеми сьогодення, аналізує причини економічного спаду, подає своє бачення виходу з кризової ситуації.

— Твердо переконаний — в нинішній перехідний період потрібна сильна виконавча влада знизу доверху, — розмірковував Юрій Сильвестрович під час нашої розмови. — Високі професійні знання, дисципліна і відповідальність допоможуть вивести наше суспільство з глибокої соціально-економічної кризи. Обласна, районні держадміністрації нашої області і в ці останні дні свого існування стараються зробити щось добре і корисне для людей, полегшити їхнє життя. Ми, наприклад, останнім часом більше уваги приділяємо селу. Є певні результати. Скорочується заборгованість переробних галузей за продану сільськогосподарську сировину. Створюються спільні акціонерно-пайові товариства переробних і сільськогосподарських підприємств, відкрито кілька фірмових магазинів. Відновлено 54 рейси автобусів.

— Знаю вашу прихильність до економічних проблем, тим більше, що ви економіст за фахом. Властивості волинської економіки...

— Раніше економіка наших поліських господарств, значить, і добробут їх трудівників трималися на двох галузях — льонарстві і картоплярстві. Останнім часом втрачено до них інтерес. Справа в тому, що вирощена продукція не знаходить збуту, а тому господарства змушені скорочувати площі під ці культури. Вважаю, що потрібно з врахуванням особливостей регіонів розширити перелік продукції, на яку встановлюється державний контракт, включити до нього картоплю, льон, молоко, м'ясо. А то виходить, що вони державу вже не цікавлять. Вирішення цього питання дасть можливість гарантувати виробникам цієї продукції підтримку фінансами і матеріально-технічними ресурсами, а з іншого боку — поліпшити забезпечення населення важливими продуктами харчування. Думаю, що питання вирішуватиме нова влада, нові люди.

— Даруйте, але до нової влади хочуть прийти ті люди, які сьогодні при владі. У всякому разі на Волині. Чи зможуть вони працювати по-новому?

— Думаю, що зможуть. Якщо я, наприклад, не сповна використав свої можливості, то це ще не означає, що я не хотів. Причин багато, і різних. Керівник повинен бути поставлений законодавством, службовими обов'язками в такі рамки, щоб працювати чесно, з повною віддачею. Не інакше. Повинні ж бути в людини почуття обов'язку та відповідальності. А працювати на Волині є над чим. У нас родюча земля, багаті надра. Треба тільки цим багатством розумно розпорядитися. Судіть самі. Біля селища Заболоття Ратнівського району відкриті величезні поклади міді, яку не треба добувати сульфітним способом. Це є рідкісні хімічно чисті самородки, без домішок. У світі два таких родовища — у США і на Волині. Це — національне багатство України. Глибина залягання мідної жили — 150 метрів, тягнеться вона аж до Ковеля. Окрім того, на Волині виявлено великі запаси газу та нафти. У Локачинському, Горохівському та Іваничівському районах. Нафта високопарафінована, годиться на високоякісні машинні мастила. Перша партія, перероблена на Львівському нафтопереробному заводі, показала, що в ній зовсім немає сірководноагресивного компоненту, який є супутником цього продукту. Глибина залягання — 1000 метрів. Газове родовище повинне бути введене у 1996-97 роках. Нині ведуться роботи щодо залучення іноземних інвесторів для впровадження технології доочистки природного газу.

— Волинь — прикордонна область. Створено багато спільних українсько-польських та українсько-білоруських підприємств, ділові контакти підтримують приватні, комерційні структури. Чи не варто отаке зручне географічне становище краще використовувати для розширення взаємовигідного співробітництва з найближчими сусідами — Польщею та Білоруссю?

— Саме життя підказує, що такі прикордонні зв'язки потрібно перенести на вищий міжнародний рівень, разом взятися за розв'язання спільних проблем. Ось чому ми зацікавлено ставимося до розробки моделі співробітництва «Єврорегіон «Буг» з участю прикордонних воєводств Польщі, а також Волині і Брестської області. Мова йде, зокрема, про створення міжнародної бартерної палати, школи менеджменту, спільного українсько-польського банку та інших заходів. Їх конкретному розгляду і була присвячена спеціальна наукова конференція у польському місті Любліні, в якій візьмуть участь представники органів місцевої влади і вчені Волинського державного університету. Як бачите, хоч до закінчення повноважень президентських структур залишилися лічені дні, але ми їх не рахуємо. Відповідальності за стан справ в області ніхто не відміняв.

— Юрію Сильвестровичу, щодо Польщі. Нині часто доводиться чути, що, мовляв, нам треба вчитися у поляків, у них реформи йдуть швидше, ніж у нас. А яка ваша думка?

— Вчитися нам треба не тільки у поляків. Ми забуваємо, що Польща навіть у соціалістичному таборі була відкритою державою. А ми? Ось чому нам значно важче, бо мусимо вчитися і державотворенню. І новому господарюванню. Україна не мала власної економіки. Чимало великих підприємств нашої області змушені були працювати на привозній, переважно імпортній сировині, матеріалах, і ця штучна «прив'язка» до джерел постачання боляче дає себе знати ще й сьогодні. Наприклад, Нововолинська бавовнопрядильна фабрика була зорієнтована на переробку узбецької бавовни, яку везли за тисячі кілометрів. Зараз бавовна надходить рідко, фабрика часто простоює. Ось чому місцева виконавча влада шукає шляхи структурної перебудови промисловості в області, переорієнтації її на внутрішніх постачальників сировини і споживачів готової продукції. Справа ця складна. Але і тут маємо позитивні результати. Так, Луцький картонно-руберойдовий завод вперше на Україні освоює виробництво так званого склоруберойду. Він знайде широке застосування в шахто- і метробудівництві, інших галузях господарства. Науково-виробниче об'єднання «Електротермометрія» закупило в Німеччині обладнання для випуску одноразових термопар—вимірювачів температури розплавленого металу. Тепер колектив зможе повністю задовольнити потреби нашої металургійної промисловості у приладах, які поки що завозяться з Челябінська. А на Луцькому підшипниковому заводі освоєно 14 нових типів підшипників для українських машинобудівних підприємств. Це і є результат нашої праці.

— Вважаєте, що новообрана влада зможе зробити більше?

— Звичайно. Я в цьому навіть не сумніваюся. Вибори — це крок до створення тих владних структур, які підуть далі, зроблять більше. Вірю в те, що Україна стане багатою країною світу.

Інтерв'ю провів
Богдан БЕРЕКЕТА.
Волинська область.

Життя Рад

Рада фермеру не рада

УЯВЛЯЮ, як обуряться деякі обласні керівники на таке моє твердження. У нас, на Кіровоградщині, заперечуватимуть вони, на 1 травня цього року в області зареєстровано 1377 фермерських господарств, середній земельний наділ кожного становить 35,8 гектара. Це один з найкращих, коли не найкращий, показник в Україні. 170 тисяч гектарів землі виділено в запас для розвитку фермерства і особистих ділянок громадян. 28 відсотків з них уже розподілено.

Ось тут і доведеться зупинити моїх шановних опонентів. Усе це так, і досягнених показників спростовувати ніяк не збираюся. Мова піде про інше. Незважаючи на, так би мовити, фермерський «бум», який вирував попередні два-три роки, нині він, схоже, помітно пішов на спад. Що не кажіть, але дві третини виділеної в запас землі залишається у попередніх господарів, і одержати свій наділ людині, яка вирішила самостійно господарювати, сьогодні дуже й дуже непросто. Хоч як парадоксально, гальмують справу деякі органи місцевої влади, котрі, здавалося, вже самим своїм існуванням покликані сприяти дотриманню чинного законодавства.

Тут спостерігаються чотири тенденції. Перша з них полягає в тому, що сільські Ради, перебуваючи у великій економічній залежності від голів колективних сільськогосподарських підприємств, свідомо проводять в життя їхню лінію. Мовляв, наша земля, колгоспна, то чого її віддавати в чиїсь одні руки. Самому довелося бути присутнім на зборах в одному з господарств Світловодського району, де голова КСП у присутності голови сільвиконкому зохотив людей написати до сільської Ради заяви на виділення 1—2 гектарів землі для ведення особистого підсобного господарства. Бо прийде хтось сторонній і забере. А так ми вам і посіємо, і обробимо, і зібраний врожай по садибах розвеземо. Не весь, звичайно, а половину. І таких прикладів у області чималенько.

Друга тенденція, що межує з попередньою, своєрідна захисна реакція проти фермерів-чужинців, які можуть приїхати до їхнього села з іншого кінця держави і заявити: виділіть мені 50 гектарів землі, буду вести на ній своє господарство. І ніяк йому не відмовиш. Закон України про селянське (фермерське) господарство це дозволяє. Досконалий він чи не досконалий, то вже інша річ. Мабуть-таки, не зовсім досконалий. Бо, наприклад, у селі Григорівці, того ж Світловодського району, люди гвалт кричали проти того, щоб надавати землю в користування заїжджим фермерам. І зовсім небезпідставно. Два роки тому навідався до них гість із Харкова. Розчулив місцевих радянських керівників теплими спогадами про сільське босоноге дитинство, про невмирущі хліборобські гени, які нуртують в могутньому організмі і ніяк не дають стати стопроцентним міським жителем. Одне слово, виділили майбутньому хліборобові жадані 50 гектарів найкращого поля, допомогли насінням, а потім і посіяли. Та так і залишився той горох, якщо вірити людям, стояти два роки. Бо неофіт-фермер на виділений кредит купив трактора й сівалку. Остання так і залишилася неукомплектованою, а трактора згодом продав, з кредитом розрахувався не без зиску для себе та й накивав п'ятами. Уявляєте, скільки мільйонів продукції дали б оті осиротілі півсотні гектарів, поки сільрада через районного землевпорядника (сама не може) додумалася подати в суд на вилучення раніше виділеної ділянки? І як тут її звинувачувати в упередженості до фермерів. Або як не підтримувати справедливу вимогу людей: якщо виділяти землю, то тільки фермерам нашого села.

Третя тенденція — то зразки простої бюрократичної тяганини, нехтування закону через свої чи чужі примхи. Хто сподобався, тому виділимо.

— Я вже півроку намагаюся розв'язати конфліктну ситуацію у Компаніївському районі, — розповідала виконувачка обов'язків начальника відділу розвитку фермерських, підсобних і особистих господарств облсільгоспуправління Любов Медвідь. — Ще в жовтні минулого року молодий механізатор Віталій Телька подав заяву до Нечаївської сільської Ради про виділення йому ділянки землі для ведення фермерського господарства. Розглянули аж у січні цього року і відмовили. Голова Нечаївської сільради Наталія Харковець мотивувала це тим, що Телька мешкає в селі Виноградівці, але прописаний у Нечаївці. А ще тим, що було рішення сільради — виділяти фермерам не більш як 10 гектарів землі, а він просить більше.

Хоча, за словами Любові Данилівни, на території сільської Ради вже є три фермери. В одного — 27, а в двох інших — по 50 гектарів. Виходить, навіть «удосконаливши» Закон України, сільська Рада продовжує «диференційний» підхід: тому дам стільки, цьому — от стільки, а тобі, голубе, зовсім не дам.

А четверта тенденція — детективна, з, так би мовити, кримінальним ухилом. І виводить вона на фермерів-«суміжників» і «підпільних» фермерів. Ми з вами — ідеалісти і фермерство розуміємо, як професію, а ще ширше — як спосіб життя. А люди практичні розуміють його по-іншому. Як можливість здобути гроші в чесний спосіб чи не дуже, то вже — клопіт інших. А гроші, як відомо, не пахнуть.

Мешканець райцентру Олександрівка Володимир Капкан узяв на території Голиківської сільської Ради 32 гектари землі, а сам працює лікарем у райлікарні. Коли лікарям можна, то нам і сам Бог велів — вирішили заступник голови КСП «Промінь» Голованівського району Сергій Поліщук та головний інженер Дмитро Горчківський, і взяли, відповідно, 33,6 і 30,2 гектара землі. А за ними й житель селища Голованівська, інженер району електричних мереж А. Шевчук став володарем 52 гектарів.

Любов Данилівна ще продовжувала наводити приклади, та я її попрохав зупинитися: і почутого вистачило, щоб переконатися, що не моя була правда, коли я виніс у заголовок слова «Рада фермеру не рада». Ні, вона рада, от тільки не кожному. А ось чого й кому саме — хай розбираються фахівці.

Микола ВОЛОК,
власний кореспондент газети «Голос України».
Кіровоградська область.

Колонка власкора

Не на страйк — у відпустку

Доведені до «стану кипіння» через затримання зарплати рівненські вчителі оголосили передстрайковий стан. Навіть тієї мізерії, якою обдарувала рідна держава освітян (630 тисяч карбованців середня зарплата вчителів і 146 тисяч — техпрацівників), вони не можуть вчасно одержати. Страйк, проте, не відбувся — перегарячкувавши, поділившись на групи рішучих і не дуже, вчителі пішли у відпустку. А проблеми залишилися...

«Злагода» підтримала Василишина

Виборчий блок Рівненщини «Злагода», до якого входять організації і партії з різними програмами, поглядами та позиціями (Ліберальна партія України, об'єднання «Нова Україна», Трудовий конгрес України, обласна економічна спілка «Регіон»), заявив про підтримку кандидата на голову обласної Ради представника Президента в області Романа Василишина. Своїми підписами пана Романа підтримали 22 тисячі виборців, інших двох — Олександра Сідлецького і Василя Марчука — трохи більш як по 15 тисяч. Теперішній голова Ради Петро Прищепа напередодні реєстрації свою кандидатуру зняв.

Свято дитячої творчості

У його програмі — виставки дитячих художніх виробів, концерти, конкурси, розваги, атракціони. У розпорядженні малечі цього дня були краєзнавчий музей і музично-драматичний театр, зоопарк і театр ляльок.

«Загалом забезпечує...»

У Рівненській області працювала бригада Міністерства внутрішніх справ України. Перевірку провадили в УВС, його галузевих службах, у ряді органів внутрішніх справ області. Як повідомила місцева преса, «комісія дійшла висновку, що керівництво УВС загалом забезпечує належну організацію роботи органів внутрішніх справ області по розкриттю і розслідуванню злочинів, охороні громадського порядку... стиль керівництва начальника УВС відповідає вимогам міністерства...»

Отже, відповідає. Але, цитуємо далі, «...не сприяють нормальній роботі й чисельні перевірки.., вони викликані бездоказовою інформацією в пресі і такими ж депутатськими запитами. Тому керівництву МВС України запропоновано утриматися від перевірок УВС Рівненської області». Невідомо, щоправда, «запропоновано» ким? А взагалі, можна припустити, для рівненської міліції починається не життя, а малина.

Пані Марійка задоволена

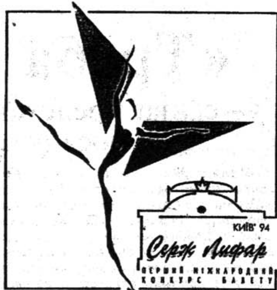
У Рівному побувала директорка «Рідної школи» з Мюнхена пані Марійка Ковалитин. Тут вона зустрічалася з керівниками міста, науковцями Українського інституту водного господарства, членами Наставничої ради, дітьми з Клубу української елітарної молоді та їхніми батьками. Пані директорка високо оцінила діяльність клубу, а також розповіла про зміни в концепції добору дітей з України на навчання до Мюнхена.

«Круг містечка Берестечка»

Так названо нарис рівненського історика Гурія Бухала, що вийшов окремою книжкою. Це — розповідь про трагічну битву 1651 року біля Пляшевої теперішнього Радивилівського району. Двадцять років пролежала надзвичайно цікава праця у столі науковця — її не пускали у світ як націоналістичну, бо там йде мова про українське козацтво. У книжці Гурія Бухала подано не лише опис знаменитої битви, а й розповідь про архітектурний комплекс на острові Журавлиха. Видання щедро ілюстроване.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

БАЛЕТ ПОВЕРТАЄТЬСЯ В УКРАЇНУ

«З допомогою бізнесмена Валерія Бабича ми нагадали світові, що Україна — це не тільки Чорнобиль та економічні негаразди...», — вважає професор Юрій Станішевський, президент Асоціації діячів хореографічного мистецтва України, художній керівник Міжнародного конкурсу артистів балету імені Сержа Лифаря.

Літо 1994 року цілком можна вважати за переломний момент у розвитку українського національного балету. Щонайменше з трьох причин. Адже вперше в Києві відкрився Міжнародний балетний конкурс імені Сержа Лифаря (українця за походженням, котрий 30 років очолював Паризьку «Гранд Опера» і зробив значний внесок у розвиток світового хореографічного мистецтва. Недарма ж кажуть, що саме він був одним з перших, хто ознайомив Європу з нашою балетною школою). Про рейтинг цієї події в світі промовисто свідчить хоча б те, що бажання приїхати й позмагатися виявили артисти із США, Франції, Японії, Німеччини, Єгипту, Росії та інших країн. І, схоже, саме цей інтернаціональний конкурс стане тією культурологічною родзинкою, яка сьогодні вкрай потрібна для утвердження міжнародного престижу Української держави.

Причина друга. Навіть за умови, що українці — одна з найбільш виявлених танцювальних націй у світі (а на думку художнього керівника Великого театру Росії Юрія Григоровича, саме танець дав змогу українській діаспорі зберегти свою неповторність й індивідуальність у світі), до цього часу на всю державу було тільки одне (!) Київське хореографічне училище, яке давало лише середню спеціальну освіту. І ось нарешті створено «Українську Академію Танцю» — навчальний заклад, що його, між іншим, патронує Всесвітня Рада танцю ЮНЕСКО і який набув юридичного права давати й середню, і вищу (!) хореографічну освіту. Навряд чи можна тепер сповна оцінити значення цього навіть не так для престижу нашої молодої держави в світі (для порівняння: за словами Юрія Станішевського, в одній тільки Америці є... 980 академій танцю, не враховуючи приватних балетних студій), як для розвитку мистецтва, для того, щоб український балет гідно вийшов на світовий рівень. Відтепер талановиті українські діти навчатимуться не лише за традиційними методиками, а й за європейськими та американськими, і через національний танок, фолк (що, до речі, раніше було чомусь заборонено) учні опановуватимуть і модерн-танок, і джаз, і степ.

«Українська Академія Танцю» — не тільки процес навчання. Це і розвиток міжнародних контактів: уже є домовленість про відкриття філій в Італії, Німеччині та Єгипті, а також про творчі обміни педагогами, зокрема зі Штутгартською та Паризькою Академіями Танцю. І — науково-дослідницька робота: готують багатотомну працю «Історія українського хореографічного мистецтва», осьось мають вийти книги про життя і творчість видатних українських хореографів Василя Верховинця та його учня Василя Авраменка, котрий багато років очолював хореографічну культуру в канадській діаспорі...

І третя причина, свідками якої в травні вже стали кияни, — презентацією великого гала-концерту «Зірки українського балету» в Національній опері України відкрито постійно діючі мистецькі вечори «Світ танцю», котрі познайомлять нас з провідними майстрами хореографічного мистецтва. В рамках цього циклу — творчі вечори народного артиста України, соліста балету Німецької опери на Рейні Вадима Писарєва, вихованки київського балету заслуженої артистки України, народної артистки Росії примі-балерини Великого театру Росії Ніни Семизорової, примі-балерини Великого театру Росії Надії Грачової, учениці видатної балерини та педагога-хореографа XX сторіччя Галини Уланової, показовий виступ молодих солістів балету Національної опери України Яни Гладких та лауреата Московського міжнародного конкурсу артистів балету Євгена Кайгородова напередодні їхнього від'їзду на міжнародний конкурс артистів балету до США, а також «Вечір одноактних балетів М. Фокіна», на якому виступатимуть Ілзе та Андріс Ліепи.

... Зізнайтеся, ви здивовані таким раптовим спалахом в українському балеті?

— Україна ніколи не була бідна на таланти. Тим більше — що стосується танцю, — посміхається Юрій Станішевський. — Але будьмо, зрештою, реалістами: в сьогоднішніх умовах навіть така благородна справа, як відродження престижу українського балету, неможлива без серйозної недержавної фінансової підтримки, яку ми дістали в особі президента Всеукраїнського об'єднання підприємців Валерія Бабича. Адже, мені здається, крім усього іншого, важливо було показати всьому світові й те, що наша нація зацікавлена в тому, щоб повернути український балет в ... Україну. І, мушу вам сказати, цей факт оцінили і в Європі, і в Америці...

Сам Валерій Бабич тактовно обійшов питання щодо суми, яку виділено на програму допомоги українському балетові, зауваживши, що, по-перше, це справа принципу — підтримати й втримати в Україні тих професіоналів, які ще залишилися. (З достовірних джерел стало відомо, що тільки «Українська Академія Танцю» отримала кошти на безбідне існування протягом трьох років). По-друге, це аж ніяк не рекламний трюк — він виділив би гроші навіть, якби його й не висунули кандидатом у Президенти України.

— І, по-третє, — додав Валерій Бабич, — уже час зрозуміти: в економічному становленні України проблема духовного відродження нації посідає перше місце, а матеріальні проблеми — лише друге.

Можна сперечатися з Бабичем з цього приводу, але факт залишається фактом — без нього в Україні та світі навряд чи помітили б й оцінили весну українського балету.

Юлія ГОНЧАРОВА,
Олександр ЯГОЛЬНИК,
журналісти.

Військо

Чи потрібна нам хвора армія?

Запитання, звичайно, риторичне. Однак складається враження, що не для всіх. Інакше чим пояснити ситуацію, коли з торішнього осіннього поповнення Національної гвардії України 16 хлопців одразу ж відправили додому як непридатних до військової служби, а 78 — направили на стаціонарне медичне обстеження для визначення придатності.

Неймовірно, але серед хвороб, за якими комісовано призовників, є й такі, як виразка шлунку, кардіосклероз, олігофренія у стадії легкої дебільності, артроз і навіть психопатія. Чим керувалися лікарі призовних комісій, коли свідомо підписували документи про начебто задовільний стан здоров'я справді невиліковно хворих юнаків? Між іншим, вони мають понести за це відповідальність як зловмисники, бо одна з таких фальшивок закінчилася плачевно для солдата гвардії Дмитра Резника, який у грудні минулого року помер від проривної виразки. Дивно? Ні — трагічно. Адже тільки в листопаді того ж року військово-медична комісія Заводського району Дніпропетровська офіційно встановила повну придатність юнака до служби!

Чому згадуємо про ці піврічної давнини події нині? Та тому, що нам зустрічати нове поповнення. Звідусіль надходять повідомлення про завершення роботи груп попереднього добору, які працювали в контакті із райвійськкоматами. Окремі області вже надіслали списки кандидатур. Але ж немає певності, що для проходження служби в НГУ військкомати відправлять саме цих юнаків. Сумніватися змушує знову-таки сумний досвід попереднього призову, коли, наприклад, Тернопільський міський військкомат із 42 відібраних для Національної гвардії призовників відправив за призначенням лише трьох.

Як підкреслив полковник гвардії Василь Романовський, особливо пильної уваги вимагає сьогодні вивчення призовників, їхніх морально-ділових якостей, здібностей, стану їхнього здоров'я. Але це можливо лише за умов особистого контакту з майбутніми воїнами. На жаль, фінансово складнощі панують і тут. Нестача грошей призвела до того, що відрядження, пов'язані із завданнями попереднього відбору, скорочені до кількох діб, а транспорту, який міг би прискорити і поліпшити цю роботу, фактично немає. А чи багато населених пунктів встигнеш обійти за п'ять діб? Тому доводиться знайомитися, як правило, не з людьми, а з їхніми особовими справами. Вони ж часто-густо сфальсифіковані. Отаке виходить замкнене коло.

Віра ВАЛЕРКО,
офіцер прес-служби командувача Національної гвардії.

OKTA GIGABYTES КОМПЬЮТЕРНАЯ ГРУППА

представляет на рынке Украины

Мировой лидер технологии микропроцессоров — intel. — OPTIMUS — OEM Market Development Program соглашение

\+ Мировой лидер технологии жестких дисков — Maxtor — OPTIMUS — авторизованный дистрибьютор

\+ 80% мирового рынка SCSI контроллеров дисков — adaptec — OPTIMUS — авторизованный дистрибьютор

\+ Мировой эталон качества мониторов 15"-21" — NEC — OPTIMUS — авторизованный дистрибьютор

КОМПЬЮТЕРЫ ФИРМЫ OPTIMUS®

НЕИЗМЕННАЯ ГАРАНТИЯ — 2 ГОДА

МАК Киев (044) 517-1529

РЕНОМЕ Ровно (0362) 26-44-55

ВИЗОР Луцк (03322) 6-15-39

ИСТ Херсон (0552) 51-84-05

КНЯЗЬ Львов (0322) 63-65-84

ЭЛИС Донецк (0622) 95-70-04

ТНПС Днепропетровск (0562) 44-89-57

ГАРАНТИЯ НАДЕЖНОГО ПРИЕМА СПУТНИКОВЫХ ТЕЛЕПРОГРАММ НА ТЕРРИТОРИИ УКРАИНЫ

По результатам натурных испытаний оборудования 20 ведущих фирм мира отобраны и адаптированы к условиям Украины комплекты оборудования — **99-канальные тюнеры MSR-2001 фирмы MULTISTAR (Германия) и интегрированные поляризаторы-конверторы фирмы SHARP (Япония): K73, K70(C), K80 Twin, K85.**

Предлагаем "под ключ" высококачественные комплекты "антенна-конвертор-тюнер" для индивидуальных и коллективных систем спутникового телевидения.

Мы сами устанавливаем оборудование, обеспечиваем гарантийное и послегарантийное обслуживание.

НЕМЕДЛЕННАЯ ПОСТАВКА СО СКЛАДА!

Официальный представитель Горьковского завода «ПО ГАЗ» и ГП «Москвич» (АЗЛК)

Предлагает со склада в Киеве:

АВТОБУСЫ

КАВЗ-3976 (пассажирские и грузопассажирские) **ПАЗ-3205**

ЛЕГКОВЫЕ АВТОМОБИЛИ

Москвич-2335 пикап (с тентом или без него)

Москвич 2141-S

ИЖ-2715

ГАЗ-31029
ГАЗ-31029 (51 комплектация)
ГАЗ-310240 (представительская)

ГРУЗОВЫЕ АВТОМОБИЛИ

КамАЗ-5320

ЗИЛ-4331(автофургоны промтоварные, изотермические и с холодильной установкой)
ЗИЛ-4342 (тягач)
ЗИЛ-130
ЗИЛ-130 (дизель)

А также прицепы к легковым автомобилям.

Телефоны в Киеве: (044) 264-74-42 264-96-69 тел./факс 264-24-05

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

про відкриту передплату на акції Акціонерного товариства відкритого типу «ТРІУМФ»

Фірмова назва: Акціонерне товариство «ТРІУМФ».

Місцезнаходження: Україна, м.Київ, вул.Димитрова, 9-а. Тел.: 224-23-21, 228-64-00.

Метою створення АТ є сприяння розвитку та зміцненню економіки України, переорієнтація та структурній перебудові народного господарства, підвищення ефективності суспільного виробництва та одержання акціонерами прибутку на вкладений капітал.

АТ буде здійснювати господарську діяльність, не заборонену законодавством, у пріоритетних галузях господарства, зокрема в харчовій та електронній промисловостях, будівництві тощо.

АТ створюється на невизначений строк.

Засновниками АТ є юридичні особи України та Великобританії.

Розмір статутного фонду 705.000.000 (сімсот п'ять мільйонів) карбованців.

З метою формування статутного фонду АТ випускає 2820 (дві тисячі вісімсот двадцять) простих акцій на пред'явника номінальною вартістю 250.000 (двісті п'ятдесят тисяч) карбованців.

АТ випускає акції серії А1 з п'ятизначними номерами від № 00001 до № 02820.

АТ розповсюджує акції самостійно, за їх номінальною вартістю.

У разі перевищення рівня передплати загальні збори акціонерів приймають рішення про відмову в зайвій передплаті або про збільшення статутного фонду.

У разі недосягнення рівня передплати АТ буде вважатися таким, що не відбулося.

Дивіденди сплачуються у порядку, розмірі та терміни, передбачені загальними зборами акціонерів, але не рідше одного разу на рік.

Засновники, крім прав, визначених для акціонерів, мають переважне право на придбання акцій наступних емісій.

До факторів ризику засновники відносять нестабільну економічну ситуацію в Україні, зокрема можливі зміни податкового законодавства.

Акціонери товариства мають право:

— брати участь в управлінні справами товариства, за винятком випадків, передбачених законодавством про акціонерні та інші види господарських товариств, брати участь в розподілі одержаного товариством прибутку, одержувати частину прибутку від діяльності товариства, право на отримання в першочерговому порядку товарів та послуг, які виробляє АТ.

Акціонери зобов'язані своєчасно оплачувати акції в порядку, розмірах і засобами, що передбачені проспектами емісії та установчими документами, не розголошувати конфіденційну інформацію про діяльність АТ.

У рахунок оплати акцій засновники вносять грошові кошти в національній валюті України, іноземний засновник передає майно вартістю 10.000 (десять тисяч) доларів США.

Початкові внески зараховуються на рахунок № 467705 в АБ «Синтез» МФО 322711.

Телефон для довідок: 224-59-90.

Установча конференція відбудеться 09.07.1994 р. в м.Києві, за адресою: м.Київ, вул.І. Кудрі, б.5, АБ «СИНТЕЗ».

Строки відкритої передплати на акції:
початок 01.07.1994 р.;
кінець 08.07.1994 р.

Голова правління (Щербина А.А.)

Підприємство «БЕРКУТ» здійснює взаєморозрахунки з державами рубльової зони через систему кореспондентських рахунків АКБ ЛЕГБАНК. Надає інші фінансові послуги. Тел. 044 417-35-24. Тел./факс 044 417-42-49.

Лечение за рубежом

Фирма HISAFT (High Safety Technology Trust) предлагает обследование, консультации и лечение в ведущих клиниках Западной Европы, Канады, США. Гарантируется помощь лучших специалистов мира, высокое качество сервиса, внимание сотрудников во все время лечения и реабилитации. Пациента могут сопровождать родные и близкие.

Телефон в Германии: 8-10-49-9571-6629 (круглосуточно).

Арбитражным судом Донецкой области возбуждено дело № 57/5-21 от 01.04.94 г. о банкротстве Донецкого производственного объединения «Донецкуголь» (юридический адрес: 340000 г. Донецк, ул. Артема, 63).

Банковские реквизиты — р/с № 205056 в Донуглекомбанке г. Донецка, МФО 334895.

Арбитражный суд принимает заявления кредиторов и возможных санаторов в течение месяца со дня публикации по адресу: 340105, г. Донецк, бульвар Пушкина, 34.

Фирма «ESP KIEV» продает:

*** Автобусы ИКАРУСы и а/м ИФА различных модификаций (б/у)**

*** Запасные части к ИКАРУСам, к грузовым а/м советского производства, а также к ТАТРА, ИФА**

*** Венгерские сухозаряженные аккумуляторы различных емкостей**

Т/ф: 044/295-85-25, т.: 044/296-17-69.

Постоянно в продаже: автозаправочные станции; колонки «НИСТРУ»; автокраны; автопогрузчики 40810; трактора МТЗ-80, МТЗ-82; экскаваторы ЭО3323, ЭО2628, ЭО2629; ШКОДА 706 С П/П АЛКА Г/П 13Т 1982 Г/В. Телефоны: (044) 435-70-77, 435-21-22.

За листами читачів

Донедавна — до Парижа, віднедавна — ледь до діда на село

Може, я перебільшую, але за теперішніх цін на квитки далеко не поїдеш. В усякому разі поїздка до Парижа вам не загрожує. Однак не впадайте у відчай, бо, наскладавши торбу купонів, вам таки вдасться поїхати. Та хіба що до діда на село...

Нині, здавалося б, нас нічим не здивуєш. У нас, як то кажуть, виробився стійкий імунітет і до поганого обслуговування, і до мізерних зарплат, і до шалених цін. Але ні-ні, та й уривається інколи терпець, і вихлюпується з читацьких листів обурення отими всіма негараздами, які, на превеликий жаль, породжує не лише економічна скрута, а часто-густо елементарна байдужість керівних працівників до звичайнісінької людини.

Пошта травня принесла нам чимало листів з наріканнями на чергове підвищення цін на автобусні квитки як на приміські, так і міжміські рейси. Переді мною, зокрема, лист за підписами 88 пасажирів 311 маршруту Обухів — Київ, яким щодня доводиться добиратися на роботу, навчання, у справах до столиці і, звісно, назад.

«Обухівське АТП, — пишуть вони, — встановило з травня ціну за проїзд в один кінець 17 тисяч карбованців. А щоб люди бува не їхали «зайцями», водії та кондуктори запровадили надійну систему виявлення платоспроможного пасажира. Збирають гроші просто неба і лише тоді дозволяють увійти до салону. Але чи спало на думку тим, хто розпорядився підвищити ціни, зробити прості арифметичні підрахунки? Лише за 20 робочих днів треба викласти близько 700 тисяч! А тепер зіставте цю цифру із зарплатою робітника чи службовця...»

Стрибком цін на міжобласні автобусні перевезення обурюються і В.Марков з Чернівців, Н.Мількевич з Мурованих Курилівців, що на Вінниччині, Б.Боржемський з Києва. А ось В.Орел з Умані Черкаської області зауважує, що «це зроблено, мов на збитки, адже, починаючи з травня, більшість батьків відправляє дітей до рідних, близьких, у табори».

Що думають люди з цього приводу, вам відомо. А чим мотивують чергове підвищення цін на автобусні перевезення керівні працівники, зокрема Міністерства транспорту України?

До розмови я запросила заступника директора департаменту автомобільного транспорту **В.Поліщука.**

— Володимире Миколайовичу, що спонукало автотранспортників до такий крок? Начебто і пальне є, і про підвищення зарплат нічого не чути...

— Усі ми пасажири, в тому числі я. Тож добре обізнаний як з проблемами пасажирів, так і з проблемами транспортників. Але що можна вдіяти, коли, крім пального, автопідприємствам потрібні й шини, запчастини тощо. За все нині АТП платять із власної кишені. Тому з травня офіційно підвищено ціни на автобусні перевезення в 1,4 раза (розпорядження Мінтранспорту за погодженням із Мінфіном та Мінекономіки).

— У скільки ж разів тоді неофіційно? Ціни на квитки не всюди однакові.

— Тепер дозволено обласним територіальним виробничим об'єднанням (ТВО), до яких входять усі автопідприємства області, входити з пропозиціями в облдержадміністрації про встановлення регульованих тарифів на проїзд. Думаю, що це розумно. Адже єдиний тариф не завжди справедливий. Бо, приміром, треба брати до уваги й регіональні особливості, загальногосподарські витрати, ціни на електроенергію, водопостачання тощо.

— Як же бути обухівцям та багатьом іншим пасажирам, які просто не в змозі платити за проїзд удвічі більше від одержуваної зарплати?

— На жаль, ефективних ліків від інфляції нема. Щодо скарг на завищення тарифів, то їх мусять розглядати спеціалісти. Можливо, у наведеному випадку й були порушення. Слово за перевіркою.

Коментар урядовця

ВСЕ-ТАКИ НА ВІДКУП?..

Постановою Кабінету міністрів № 715 від 23 грудня 1992 р. дозволено місцевим органам влади вкупі з ТВО встановлювати регульовані тарифи на автотранспортні перевезення. Хоча й на місці, як то кажуть, видніше, одначе чи не віддало Мінтранспорту справу на відкуп місцевим керівникам АТП? Чи не призведе це до зловживань? З цими запитаннями я звернулася до заступника завідуючого відділом з питань транспорту Кабінету міністрів **І.Хохи.**

— Я б не сказав. По-перше, людям треба довіряти, а по-друге, все-таки на місцях краще знають ситуацію, що, приміром, склалася з пальним, запчастинами, зарплатою водіїв тощо. Крім того, виходити з пропозиціями до облдержадміністрацій щодо підвищення тарифів можуть лише територіальні (обласні, міські Київське, Севастопольське) ВО автотранспорту. Якщо звертання обґрунтовані, доказові, то лише тоді держадміністрація може дозволити підвищити тарифи. Звичайно ж, у розумних межах. Інколи держадміністрації допомагають матеріально своїм АТП, що дає змогу останнім не піднімати ціни на квитки. Але, як правило, їм для власних потреб не завжди вистачає коштів.

— Тому платіжний тягар знову лягає на плечі пасажирів?

— Здебільшого так. Однак цьому можна було б запобігти, якби місцеві органи влади співпрацювали з тими ж АТП, допомагали розв'язувати на місцях проблеми з перевезенням пасажирів. Зараз у країні скрута, держава не має зайвих грошей. Тож треба вчитися самим господарювати, не чекаючи вказівок згори.

Кажуть, скільки людей — стільки й думок. Думки відповідальних осіб щодо чергового подорожчання вам теж уже відомі. Чи стало пасажирам від того веселіше? Навряд. Принаймні тим, хто щодня відриває від сім'ї чималу суму, аби доїхати на роботу.

Щоправда, на відміну від інших пасажирів киянам поталанило. Представник Президента в Києві Л.Косаківський розпорядженням № 450 від 31 травня 1994 р. відмінив підвищені тарифи на проїзд пасажирів автобусами приміського сполучення, введені 23 травня 1994 р. Одне слово, про киян та мешканців приміської зони потурбувалися. Хто ж потурбується про решту?

Але, звичайно, не так, як ми вміємо: даючи одним, залазимо до кишені других. Бо як, приміром, назвати те, що досі не розв'язане питання компенсації витрат на перевезення такої категорії людей, як пільговики? Адже нині кожен третій пасажир — пільговик. А їх у країні понад 15 мільйонів.

Надія КУЗНЕЦОВА.

Міні-футбол

Є запрошення на Кіпр, але ...

Завершився міні-футбольний сезон у нашій країні. Підбиваючи його підсумки на зустрічі з журналістами в київському готелі «Турист», президент Федерації міні-футболу України Геннадій Лисенчук відзначив, що популярність гри на українських теренах неупинно збільшується. З'являються нові колективи. А головне — майстерність наших провідних клубів і національної збірної, в яких попереду чимало цікавих турнірів.

Чемпіоном країни став київський «Слід», який до золотої гавані привели Валерій Шабельников та Володимир Залойло. «Срібло» у запорізької «Надії», а бронзові медалі футболісти дніпропетровської «Ніке» поклали в Кубок країни. Солідне досягнення.

Ми згадували про національну збірну з міні-футболу. Так от, цей колектив успішно виступив на міжнародному турнірі в Об'єднаних Арабських Еміратах, участь у якому взяли національні збірні 16 країн. Українці виграли головний приз. Причому, на шляху до цього успіху вони упевнено (3:1) подолали бронзового призера останнього чемпіонату світу — збірну Ірану.

Тепер у центрі уваги студентський колектив України, який офіційно запрошено на черговий чемпіонат світу. Цей турнір пройде у вересні на Кіпрі. Наші студенти серйозно готуються до цієї події. Оце нещодавно побували в Мінську і обіграли там — 2:1 — національну збірну Білорусі. Але нашій команді для того, щоб сісти, скажімо, на білий теплохід і вирушити до казкових кіпрських берегів, треба принаймні сплатити вступний внесок в оргкомітет чемпіонату — тисячу доларів. У федерації таких коштів, на жаль, ще немає. Але, на щастя, на прес-конференції був присутній директор спільного українсько-шведського підприємства Split (індустрія розваг) Дмитро Кофто, який пообіцяв заплатити внесок. Що ж, як кажуть, вчинок, гідний наслідування.

— Сподіватимемося, що в українського міні-футболу з'являться солідні меценати, — сказав Г.Лисенчук. — І вони матимуть користь. Адже наша гра дуже популярна і перспективна в усьому світі, дуже приваблює телебачення. А це, зрозуміло, солідна реклама ...

На прес-конференції виникло питання про організацію в Києві солідного міжнародного турніру міні-футболістів.

— У грудні нинішнього року плануємо проведення такого змагання, — сказав віце-президент Федерації міні-футболу України, представник Президента нашої держави в Дарницькому районі столиці Валерій Кир'ян. — Чудово було б, якби він пройшов у Палаці спорту. Але якщо ця споруда не відчинить двері перед нами, то турнір прийме Дарниця. Гаразд, що в районі є ряд відмінних залів...

Отже, український міні-футбол пішов у відпустку. Але вона мине швидко, почнеться підготовка до нового сезону. До речі, черговий національний чемпіонат стартуватиме в жовтні...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знімку: Валерій Кир'ян (ліворуч) і Геннадій Лисенчук під час прес-конференції.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Арбітражний суд Львівської області (м.Львів, вул.Винниченка, 3) порушив справу № 3/289 від 1.06.1994 року про ліквідацію товариства з обмеженою відповідальністю компанії «Галінтраст» (с.Пасіки-Зубрицькі Пустомитівського району Львівської області, р/р 468288, МФО 325246 КБ «Верховина», м.Львів, вул.Коперника, 4).

Претензії кредиторів приймаються протягом двох місяців з дня опублікування цього оголошення.

Согласно определению Арбитражного суда Донецкой области по делу №-80/ 5-23 возбуждено уголовное дело о банкротстве частного научно-коммерческого производственного предприятия «Фирма ЛЭНД» (юридический адрес: 341032, г.Мариуполь Донецкой обл., ул.Греческая, д.34-а. Банковские реквизиты: р/с № 1468727 в отделении Укрсоцбанка г.Мариуполь, МФО 334185).

Донецкий Арбитражный суд принимает заявления кредиторов и должников в течение месяца со дня публикации этого объявления по адресу: 340105, г.Донецк, бульвар Пушкина, 34

Футбол

Лише результати

Чемпіонат світу. США. Матч № 9. Сан-Франциско. БРАЗИЛІЯ — РОСІЯ. 2:0. Ромаріо, 27 (1:0). Раї, з пенальті (2:0). 10. Вашингтон. НІДЕРЛАНДИ — САУДІВСЬКА АРАВІЯ. 2:1. Амін, 19 (0:1), Йонк, 51 (1:1), Таумент, 87 (2:1).

Першість країни. Перша ліга. 37 тур. Динамо-2 — Карпати — 2:0, Дніпро — Закарпаття — 1:0. Хімік (Сіверськодонецьк) — Скала — 3:1, Сталь — Прикарпаття — 3:1, Нафтовик — Артанія — 5:1, СБТС — СК Одеса — 3:2, Норд-АМ-Поділля — Металург — 3:0, Кристал — Евіс — 2:3, Ворскла — Хімік (Житомир) — 2:2, Поліграфтехніка — Десна — 3:1.

ГОЛОС України

Засновник — Верховна Рада України. Видавець — Президія Верховної Ради України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець. ♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. ♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 325245.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311116.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».